

พื ม พื ก ำ
สำนักพิมพ์

ชุด
—
เล็คเชอร์
๒๕๕๖
—

อัสตรฟิโร

บทนำ

บางกอกน้อย พุทธศักราช ๒๔๗๗

พระอาทิตย์ลับโลกไปหลายชั่วโมงแล้ว สองแม่ลูกเพิ่งมีอาหาร ตกถึงท้องหลังจากพายเรือเข้าไปในคลองเล็กๆ และซ่อนตัวอยู่ในสวนของ ชาวบ้าน จนกระทั่งพลบค่ำจึงพากันเดินเข้าไปในตลาดที่ยังคงมีผู้คนเดินไป มาขวักไขว่

สองข้างทางเป็นเรือนไม้สองชั้น บางร้านก็ยกประตูไม้สักเป็นแผ่น มาปิดประตูลงกลอนหน้าร้านไปแล้ว แต่ยังคงมีบางร้านที่เปิดขายเหล้าให้ พวกหนุ่มๆ ที่อาจจะแวะเวียนเข้าไปในซอยต่างๆ ตลาด ที่มีทั้งช่องและบ่อน รวมไปถึงโรงผับที่แอบเปิดให้บริการอย่างผิดกฎหมาย เพราะมีชุมชนชาวจีน อยู่ในละแวกนี้ คนเก่าแก่ก็ยังชอบมาใช้บริการ เมื่อมีความต้องการก็ย่อม มีคนแสวงหามาปรนเปรอ ถึงราคาจะสูงแต่ก็ไม่มีใครเกียจทน

มู่แช่มผมเผ้ากระเซิง เสื้อผ้ายับย่น ใบหน้าหมองเศร้าแต่ยังคงฉาย แววสวยด้วยวัยกลางสามสิบ สีนธพ บุตรชายในวัยสิบสี่ กำลังสูงแก่ง้าง

แข่งขายาว และผอมกะหร่อง สองแม่ลูกหอบกระเป๋าคณะใบ นุ่งกัมหน้า
กัมตากินข้าวต้มที่ร้านซึ่งอยู่ติดร้านขายเหล้าอย่างหิวโหย สิ้นรพกินข้าวต้ม
ไปหลายชาม พออิ่มมู่ยแซก็เรียกเจ้าของร้าน

“เก็บตังค์ด้วยคะโก”

ชายวัยกลางคนสวมเสื้อยืดสีขาวตุ๋นๆ ซึ่งยืด้วยเดินมาที่โต๊ะ หลังจาก
นับถ้วยและอาหารแล้วก็บอกราคา

“ห้าสิบตังค์^๑”

มู่ยแซล้วงเข้าไปในกระเป๋ หยิบกระป๋องเงินที่คว่ำมาจากบ้านก่อน
ไฟไหม้ อันเป็นเงินเก็บทั้งหมดของครอบครัว บัดนี้หล่อนจะต้องใช้เงินอย่าง
ประหยัด จนกว่าจะได้เริ่มต้นทำงานอีกครั้ง

หล่อนยื่นเงินให้เจ้าของร้าน นึกในใจว่าราคาแพงกว่าตลาดแถวบ้าน
มาก ข้าวผัดธรรมดาไม่ใส่ไข่จานหนึ่งยังแค่สามสตางค์ แต่เมื่อมาต่างถิ่น
หล่อนก็ไม่กล้าทักท้วง

“เอ่อ โกคะ ฉันมาตามหาญาติ อีเคยอยู่แถวนี้ ชื่อว่าเจ็กเฮง โกเคย
ได้ยินชื่อบ้างไหมคะ”

“อ้อ รู้จักสิ เจ็กเฮง รู้จักๆ แต่ย้ายไปอยู่ต่างจังหวัดกับลูกอีได้
หลายปีแล้วนา ลื้อมัไม่รู้เรื่องเธอ”

มู่ยแซหน้าซีดเผือด ลูกพี่ลูกน้องของบิดาที่หล่อนคิดจะมาขอพึ่งพา
อาศัยจนกว่าจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ กลับกลายเป็นว่าเขาย้ายที่อยู่ไปแล้ว
ต้องโทษพวกหล่อนเองที่ไม่ได้ไปมาหาสู่เสียนาน จำได้แต่ว่าเขาย้ายมาอยู่
แถวนี้ เคยมาเยี่ยมแค่ครั้งเดียวเมื่อหลายปีก่อนเท่านั้น

^๑ ผู้เขียนได้สอบถาม อ. โกวิท ตั้งตรงจิตร ซึ่งมีอายุสิบสามปีเมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒
เริ่มต้น ท่านบอกว่าก่อนสงครามโลก ข้าวผัดราคาจานละสามสตางค์ ถ้าใส่ไข่ราคาห้าสตางค์
ข้าวต้มปลาโอราคาชามละห้าสตางค์ เงินห้าสิบสตางค์กินกันอ้อมทั้งครอบครัว แต่หลังจาก
เกิดสงคราม เงินก็แพง ราคาข้าวของจึงแพงขึ้นอีกหลายเท่า

“แล้วเขาไปอยู่ที่ไหน โกพอจะทราบไหมคะ”

“เอ อันนี้อ้าวก็ไม่ว่าไรนะ เตี้ยวอ้าวจะลองถามเมียให้ อีจะรู้เรื่องคนแถวนี้มากกว่า” เขาเดินกลับเข้าไปคุยกับภรรยาในร้าน สิ้นทจึงถามมารดา

“นอกจากเจ็กเฮงแล้ว เรายังจะหาญาติคนอื่นที่อยู่แถวนี้ได้อีกไหมครับไอ้”

“ญาติของไอ้กับเตี้ยย้ายไปเลี้ยงโชคที่ต่างจังหวัดกันเยอะ เพราะไม่มีใครอยากเช่าที่ทำนา ปลุกผัก เลี้ยงเบ็ดเหมือนเราหรอก พวกเขายากจะเป็นเจ้าของที่ดินเอง”

สันทกำลังจะตอบมารดา แต่ต้องเก็บคำพูดไว้ เมื่อภรรยาร่างท่วมของเจ้าของร้านเดินออกมา

“ลื้อมาตามหาเจ็กเฮงหรือ”

“ใช่จ๊ะ อาซ้อพอจะทราบไหม”

“เขาย้ายขึ้นไปทางเหนือโน่นแน่ะ อ้าวได้ยินมาว่าจั้น ส่วนที่อยู่อ้าวไม่รู้หรอก แต่ลูกชายคนเล็กกับสะใภ้ยังอยู่ในสวนโน่น เห็นว่าจะย้ายตามไปเร็วๆ นี่”

“หรือคะ” มู่แซตาโต “ถ้าจั้น...บ้านพวกเขาอยู่ทางไหน ช่วยบอกทางให้หน่อยได้ไหมคะ พวกเราเป็นญาติเขา”

สายตาวอยารู้ยักเห็นของเจ้าของร้านกวาดมองไปทั่วร่างของแม่ลูกสภาพมอมแมมและข้าวของที่หอบพะรุงพะรังกับบอกหล่อนได้มากกว่าทั้งคู่กำลังเดือดร้อน จึงพยักหน้า

“มันอยู่ลึก ถ้าไม่ใช่คนแถวนี้จะหลงทางได้না พวกลื้อหาที่หลับที่นอนแถวนี้ก่อนดีไหม” เจ้าของร้านใจดี ห่วงใยคนจีนด้วยกัน เมื่อมู่แซคิดถึงเงินในกระเป๋าแล้วก็ต้องส่ายหน้า

“ไม่เป็นไรค่ะ อ้าวเคยมาแถวนี้หลายครั้ง คงไม่หลงหรอก แล้วสวนที่วอยู่ใกล้ๆ ที่เดิมหรือเปล่า”

“ก็ไม่ไกลจากกันมากหรอก ถ้าเคยมาแล้วคงจะไม่หลง จั้นก็เดินไป

ตามถนนนั้นะ พอเจอตรอกขวามือก็เลี้ยว แล้วเดินไปจนสุดทางซึ่งจะพาไปถึงแม่น้ำ แต่ยังไม่ถึงทำนายนะ เลี้ยวซ้ายอีกที พอไปถึงจะเห็นบ้านทรงไทยหลังใหญ่ เดินผ่านบ้านหลังนั้นไปตามคันคลองลึกชั่วรูปหมดก้าน พันจากละแวกบ้านแถวนั้นก็เจอสวน กระถ่อมของพวกเขาอยู่ตรงท้ายสวนนั่นแหละ”

“ขอบคุณมากค่ะอาซ้อ” มุ่ยแซยกมือไหว้ด้วยความซาบซึ้งใจ แล้วเจ้าของร้านก็ถาม

“ว่าแต่พวกหลือมาจากไหนล่ะ อยู่บางกอกหรือเปล่า หรือมาจากต่างจังหวัด”

“เอ่อ พวกเราอยู่บางกอกนี่แหละค่ะ”

“แถวไหน”

“เอ่อ...ตลาดพลูจ๊ะ” มุ่ยแซรีบเก็บกระเป๋าช้อนมาสะพาย ตั้งใจจะรีบไปจากที่นั่นก่อนที่จะถูกซักไปมากกว่านี้

“ตลาดพลูจั้นหรือ อ้าวได้ยินข่าวจากญาติของอ๊อบบอกว่า เมื่อคืนที่สวนของพระยาพิทักษ์สันติชนไฟไหม้ เห็นว่าลูกชายคลั่งที่พ่อแม่ไปขัดขวางความรักถึงได้ลงมือฆ่าพ่อแม่แล้วเผาบ้านทิ้งจั้นระะ พวกหลือมาจากที่นั่น ได้ยินข่าวเรื่องนี้หรือเปล่า”

“ปละ...เปล่าเลยจ๊ะ ไม่เคยได้ยินข่าวนี้เลย อ๊อบกับลูกออกจากตลาดพลูมาได้สองสามวันแล้ว ผัวอ๊อบตายนะ เลยจะมาอาศัยกับเจ๊กเฮงลักพักก่อน ขยับขยาย ไม่คิดว่าอ๊อบจะย้ายไปเร็วขนาดนี้”

“จั้นแล้วไป ไอ้ย คนสมัยนี้นะน่ากลัวจริงๆ เห็นเขาว่า ขุนปราบพาลชน ลูกชายของพระยาพิทักษ์สันติชนนะ ยิงไอ้หมอนั่นทิ้งไปแล้ว สมน้ำหน้าจริงๆ เวรกรรมทันตาเห็น”

มุ่ยแซก้มหน้า กลืนก้อนสละอันลงคออย่างยากเย็น พอเงยหน้าอีกครั้งก็ผินยิ้มสั้นๆ

“ค่ะ ขอขอบคุณอาซ้ออีกครั้งนะ อ๊อบต้องรีบไปก่อนจะดึกไปกว่านี้”

“เออ จริงๆ รีบไปๆ อ้วนก็แยจริง ชวนคุยอยู่ได้”

มู่แยแซยกหน้าเรียวบุตรชายที่ดวงตาแดงๆ หลังจากได้ยินคำพูดของหญิงเจ้าของร้าน ทั้งสองรีบออกจากร้าน พอห่างออกไปสินธพก็บอกลีงสั้น

“เฮียโฮ่วตายแล้ว ทีนี้...เราจะทำยังไงกันดีละโฮ้”

หล่อนหันมาปลอบบุตรชาย เมื่อขาดหัวเรือใหญ่และบุตรชายคนโตแล้ว หล่อนก็ต้องทำตัวให้เข้มแข็ง ในอนาคตจะต้องเป็นที่พึ่งให้แก่บุตรชายคนเล็ก

“มันอาจจะแค่ข่าวลือก็ได้ กังเฮียยังบอกว่าอาโฮ่วหนีไปได้”

“แต่เฮียอาจถูกจับ แล้วถูกยิงหลังจากเราหนีมาก็ได้ละโฮ้”

“เอาเถอะ อย่าเพิ่งคิดมากตอนนี้ ช่วยกันหาบ้านของเจ็กเฮงให้เจอ ก่อนเถอะ แล้วค่อยมาว่ากัน ถ้าเป็นไปได้อ้ออยากจะกลับไปไหว้ศพของเต๋เย่...” พูดถึงตรงนั้นหล่อนก็สะอื้นฮัก เมื่อคิดถึงสามีที่เพิ่งเสียชีวิตไป “ก่อน...ก่อนที่เรา...จะย้ายไปอยู่ที่อื่น ตอนนั้นเราคงจะรู้ความจริงแล้วละ ว่าอาโฮ่วตายอย่างที่ข่าวเขาว่าหรือเปล่า”

มู่แยแซกชายเสื้อเชิ้ตน้ำตา ที่ผ่านมหล่อนก็เป็นแค่ผู้ตามสามีมาตลอด พอลูกโตก็หวังว่าจะมีลูกเป็นผู้นำ แต่โคกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นทำให้หล่อนรู้ว่า ต่อไปนี้หล่อนจะต้องเข้มแข็งเพื่อสินธพ บุตรคนเดียวที่เหลืออยู่ และจะต้องเป็นผีพายพาเรือน้อยของครอบครัวผ่านพ้นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตไปให้ได้

“ทุกอย่างเกิดขึ้นเพราะเฮียโฮ่ว เพราะคำว่ารักบ้าๆ บอๆ เพียงคำเดียว” สินธพกัดฟันกรอด “มันทำลายหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ทำลายครอบครัว มันฆ่าเต๋เย่ แล้วเฮียโฮ่วก็ต้องมาตายชดใช้กรรมที่ตัวเองก่อ”

น้ำตาซึ่งเหือดแห้งไปแล้วทะลักทลายอีกหน มู่แยแซปาดน้ำตาที่ไหลรินไม่หยุด

“อาแบ่เอ๊ย มันเป็นกรรมเป็นกรรมของครอบครัวเรา เป็นกรรมกรรมของ

อาโฮ่ว ที่ต้องมารักมาผูกพันกับคนของบ้านนั้น ท่านขุนเป็นคนจิตใจโหดเหี้ยม นิสัยพาลเหมือนท่านเจ้าคุณ อาโฮ่วเลยต้องมารับกรรม”

สองแม่ลูกเดินไปตามเส้นทางที่เจ้าของร้านข้าวต้มบอก จนเกือบถึงท่าเรือที่ทั้งสองจอดเรือลำเล็กซึ่งเป็นพาหนะพาหนีมาจากตลาดพลู เมื่อตอนเช้ามืด พวกเขายังไม่รู้ว่าบ้านจุดหมายปลายทางอยู่ตรงไหน จึงตัดสินใจเดินเท้าไปตามเส้นทาง แล้วค่อยย้อนกลับมาเอาเรือภายหลัง เพราะทุกอย่างตอนนี้เป็นเงินเป็นทองทั้งสิ้น ถ้าจำเป็นต้องขาย ก็อาจจะได้ราคาหลายสิบบาท

ทั้งสองมองเห็นบ้านทรงไทยหลังใหญ่ลิบๆ จากตรงแยก มุ่ยแซจึงบอก

“เลี้ยวซ้ายตรงบ้านทรงไทย ผ่านบ้านคนไป จะเจอสวน...โน่น ทางแยกอยู่โน่น”

สองแม่ลูกเดินไปตามถนน แต่เสียงฝีเท้าที่ตามมาด้านหลังก็ทำให้สินธพต้องหันไปมอง เขาเห็นชายสองคนเดินก้าวยาวๆ ตามหลังมา มุ่ยแซรีบดึงลูกชายหลบข้างทาง ตั้งใจหลีกให้คนที่รีบร้อนไปก่อน ทว่าพอทั้งสองเห็นสายตาของชายทั้งคู่มองมาก็เริ่มหวั่น ทั้งตรงนี้ก็มืดมาก มีเพียงแสงจากไฟฉายกระบอกเล็กๆ ในมือของสินธพเท่านั้น

“วิ่งเถอะแม่” สินธพบอก “ท่าทางไม่ค่อยดีเลย”

มุ่ยแซพยักหน้า แล้วสองแม่ลูกจึงพากันออกวิ่งสุดฝีเท้า หวังจะไปถึงบ้านหลังที่ใกล้ที่สุด แต่ชายสองคนรู้ว่าเสียใจแล้ว หัวใจก็อกว้างกวดไม่ถึงนาทีชายที่แข็งแรงกว่าก็วิ่งมาถึงตัวมุ่ยแซ แล้วพยายามกระชากกระเป๋าอย่างแรงจนร่างของหล่อนเซล้มลง

“โอ๊ย!” หล่อนร้องลั่น ยื้อกระเป๋ากลับมา เพราะเงินทั้งหมดที่มีอยู่โน่น

สินธพเห็นมารดาล้มลงไปก็วิ่งกลับมาช่วย แต่ผู้ชายอีกคนกลับเข้ามาขวาง แล้วยื่นมือออกมา

“ส่งกระเป๋ามาเสียดีๆ ถ้าไม่อยากตาย”

ในความมืดมืดสินธพมองเห็นหน้าพวกมันได้ไม่ชัด ไฟฉายของเขาก็หล่นหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้ตั้งแต่ออกวิ่ง เขายกมือไหว้อ้อนวอน

“อย่าทำอะไรพวกเราเลย ผมขอร้อง ไว้ชีวิตพวกเราเถอะ”

“อยากได้ชีวิตก็จะให้ แต่ส่งกระเป๋ามา”

“อย่า อย่าเอาเงินพวกฉันไปเลย” มู๋แซ่อ้อนวอน “พวกเราไม่เหลืออะไรแล้ว เงินก้อนนี้เป็นเงินก้อนสุดท้าย ถ้าให้พวกคุณไป พวกเราก็จะต้องอดตาย”

“เฮ้ย มันไม่ใช่เรื่องของกู จะเอากระเป๋ามาให้กูดีๆ หรือว่าอยากจะตาย”

ชายผู้นั้นดึงมิดพับออกจากกระเป๋ แล้วติดมิดให้ดังออกมา

“ให้เขาไปเถอะไอ้” สินธพตะโกนบอกมารดาซึ่งยังนอนอยู่กับพื้น ก่อนจะส่งกระเป๋าสะพายอยู่ให้คนที่ถือมิด “เอาไปเถอะครับ แต่อย่าทำอะไรพวกเราเลย”

ทว่ามู๋แซ่ยังหวงของ มียังไม่ยอมปล่อย ทั้งยังร้องไห้เสียงดังลั่น

“ไอ้พวกสารเลว ทำได้แม้กระทั่งผู้หญิงกับเด็กที่ไม่มีทางสู้ ไอ้พวกชิงหมาเกิด”

เฝียะ!

เสียงฝ่ามือฟาดกระทบบกัม แรงจนมู๋แซ่ล้มพุงลงไปกองกับพื้นอีกครั้ง

“ปากดินกันนะนี่” คนที่ยื้อยุดจุกกระซกกระเป๋ากับหล่อนออกแรงดึงเมื่อมือของหล่อนอ่อนแรง ก่อนจะเตะซ้ำเข้าที่ท้องจนร่างบอบบางกระเด็น และร้องครางด้วยความเจ็บปวด

“ไอ้!” สินธพจะวิ่งเข้าไปหามารดา แต่คนที่ถือมิดก็ขัดขวางไว้อีก

“อย่าทำอะไรพวกเราเลย พวกเราก็ได้เงินไปแล้ว พวกเราไม่มีอะไรจะให้พวกแกอีกแล้ว”

“ยัง ยังมีอีก” ไอ้หมอนั่นหัวเราะชอบใจ ก่อนจะพับมิดลงในกระเป๋

ตามเดิม “ถ้าไม่อยากตาย ลี้อร่อยอยู่ที่นี้”

ขณะที่ชายอีกคนหัวเราะชอบใจในความคิดของเพื่อน ก่อนจะเดินเข้าไปลากขามุ่ยเซที่นอนกองบนพื้นหญ้าวิ่งไปตามพื้นหญ้า หล่อนร้องกรี๊ดขึ้นมาเมื่อรู้ว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

“อย่า อย่าทำอะไรฉันเลย ปล่อยฉันไปเถอะ”

“ไอ้ ไอ้” สนิธวิ่งเข้าไปดึงขาของมารดาอีกข้างที่ยังเป็นอิสระ ละล่ำละลักร้องให้อ้อนวอน “อย่าทำอะไรไอ้เลย ปล่อยพวกเราไปเถอะ”

“ไอ้เด็กเวอร์” ชายที่ยืนข้างๆ เงื้อฝ่ามือแล้วฟาดลงบนก้นของเขา จนสินธพที่หลบไม่ทันหุ้้อและเห็นดาวเต็มฟ้า เขาสะบัดหน้าหงายๆ แต่เสียงกรี๊ดร้องของมารดาก็ปลุกให้เขาตื่นจากความมึนงง

เมื่อมือเดิมเงื้อขึ้นแล้วตบลงมา เขาก็มีสติพอที่จะยกมือขึ้นกัน และก๊ัดลงไปบนแขนนั้นสุดแรง เขาได้ลืมรสเลือดสดๆ เหม็นคาวเต็มปาก ก่อนที่ผมของเขาจะถูกจิก และถูกตบเข้าที่บ้องหูอีกครั้ง กรามบดก๊ัดบนแขนจึงหลุด แล้วลืมลงไปกระแทกพื้นอีกหน

“ห-เอ๊ย ดูอย่างกะหมา” ไอ้หมอนั้นสะบัดแขนที่มีเลือดไหลโชก

สินธพไม่สนใจความเจ็บปวดของตัวเอง เขาสะบัดศีรษะอีกครั้ง และเสียงกรี๊ดร้องก็ทำให้เขาไม่ลืมว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น

“ไอ้!” เขาร้องตะโกน เพราะเห็นว่าหากไม่ทำอะไรสักอย่าง มารดาจะต้องถูกพวกมันขืนใจ เขามองหาอาวุธรอบกาย พอเห็นท่อนไม้ขนาดเหมาะสม เขาก็คว้ามันแล้วออกวิ่ง ก่อนจะฟาดลงไปกลางหลังของชายที่อยู่ใกล้ตัวที่สุด เสียงร้องดังลั่นพร้อมกับร่างที่เอนถลไปข้างหน้า แต่แรงฟาดนั้นยังไม่มากพอที่จะหยุดยั้งคนชั่วได้

“ไอ้เด็กเวอร์” ชายผู้นั้นสบถ ก่อนจะย่างสามขุมเข้าหา เขาฟาดไปติดๆ กันหลายครั้ง ทว่าชายผู้นั้นก็หลบได้ทัน แล้วถีบเข้าที่ท้องของสินธพสุดแรง จนเขาเซถลา

“อาแบ๊ อาแบ๊ อย่าทำอะไรลูกฉันนะ อย่า!” เสียงมารดากรีดร้อง

ดินร่ำๆ เมื่อยังถูกลากถูถูกันไม่หยุด

สินธพหน้ามืด แรงแม้เท่าไรก็ฮึดขึ้นมาหมด ไม่กลัวหน้าอินทร์
หน้าพรหมที่โหนทั้งสิ้น เมื่อพุ่งเข้าไปพาดไม้ตามแขนและลำตัวของคู่ต่อสู้
ถูกบ้าง ไม่ถูกบ้าง แต่เขาก็หลับหูหลับตาพาดส่งๆ ไป

“เฮ้ย ไอ้หมง มาช่วยกันหน่อยสิโว้ย แม่่ง แรงแยะนิบหาย”

คนชื่อหมงจึงปล่อยมือจากม่วยแซ ทำเสียงรำคาญเมื่อเดินไปหา
ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าแล้วหยิบมีดออกมาอีกหน

“ฆ่ามันเสียเลยให้สิ้นเรื่อง”

“อย่า!” ม่วยแซรีบคว้าขาของหมงเอาไว้ ก่อนจะตะโกนบอกสินธพ
“อาแบ่หนีไป ไม่ต้องห่วงไอ้ ธิบไปเร็วๆ เข้า”

หมงยิ่งรำคาญหนักขึ้นไปอีก เลยสะบัดเท้าแต่ไม่สำเร็จ จึงเงื้อขวานอีก
ข้างเตะเข้ากลางลำตัวของม่วยแซ ซึ่งร้องเสียงดังด้วยความเจ็บปวด มือที่จับ
ขวานจึงปล่อยออกเพราะหมดแรง

หมงเดินดุ่มๆ เข้าไปช่วยเพื่อน สินธพเห็นเช่นนั้นก็รีบตะโกนบอก

“ไอ้ หนีไป เร็วเข้า”

ม่วยแซส่ายหน้าพลางเอามือกุมท้อง พยายามลุกขึ้นจะไปช่วยบุตรชาย
ซึ่งกำลังถูกชายสองคนรุม ไม้ในมือของเขาถูกแย่งไปตอนพลอ ก่อนที่
ไม้ท่อนเดียวกันนั้นจะพาดลงมาตรงข้างศีรษะของเขาอย่างจัง จนรู้สึกถึง
น้ำเหนียวๆ ที่ไหลลงกบตา เมื่อไม้ถูกเงื้อขึ้นอีกครั้ง มันก็พาดลงมาใกล้ๆ
จุดเดิม สินธพเข้าไปหลายก้าวก่อนที่จะค่อยๆ หดลงไปนอนกองกับพื้นและ
หายใจรวยริน

“แค่นี้ก็สิ้นเรื่อง ต้องเรียกให้มาช่วยทำไมวะ ปาดคอมันเสียเลยดิ
ไหม”

“ไม่ต้อง” ชายผู้นั้นเดินเข้ามาพาดไม้ลงบนตัวสินธพอีกหลายครั้ง
ดวงตาของเขายังเบิกโพลงด้วยความหวั่นไยมารดา แต่ลำคอกลับตีบตัน
ลมหายใจขาดเป็นห่วงๆ

ชายผู้นั้นย่อตัวลงนั่ง ก้มมองเขาด้วยความสงสัย คนข้างหลังจึงถามขึ้น

“มันตายหรือยังวะ ทำไมตามันเหลือกอย่างนั้น”

“ใกล้ตายแล้ว” มือนั้นจับผมของสินธพขึ้นมา ก่อนจะขีดเลือดที่ติดอยู่บนมือกับพื้นหญ้า “ปล่อยให้มันนอนตายอยู่ที่นั่นแหละ ไปสนุกกันดีกว่า แล้วจะได้เอาเงินไปต่อทุนที่บ่อน”

ชายสองคนเดินจากไป สินธพพยายามคลานเข้าไปหามารดาที่ยังนอนอยู่ไม่ห่าง

“ไอ้...” เสียงของเขาแทบจะไม่ผ่านพ้นลำคอ ลมหายใจของเขาติดขัด คิดว่าวาระสุดท้ายของเขาคงจะมาถึงในไม่ช้า แต่เขาจะตายไปพร้อมกับความพยายาม ไอ้หมงและชายที่มีแผลไฟไหม้เกือบทั้งแขนจะถูกจารึกลงในความทรงจำ ไม่ว่าเกิดมาชาติไหนๆ เขาก็จะขอจองเวรจองกรรมพวกมันทุกชาติไป

“อาแบ๋ ไส...อาแบ๋ลูกแม่...”

“ไอ้...” เขากระซิบตอบ แต่มารดาของเขาคงไม่ได้ยิน เพราะหล่นกรีดร้องโหยหวน เมื่อชายทั้งสองเดินไปถึงตัว แล้วลากหล่นจนเสียงค่อยๆ ห่างออกไป เสียงกรีดร้องสลับร้องให้ยังคงก้องอยู่ในโสตประสาทสุดท้าย น้ำตาของสินธพไหลรินเมื่อรับรู้วาระสุดท้ายของตนใกล้จะมาถึงแล้ว...

“ไอ้...อ้าว...ขอ...โทษ...เตี้ย...ช่วย...คุ้มครอง...ไอ้...ด้วย” เขากระซิบก่อนที่สติสัมปชัญญะจะดับวูบ...

‘เตี้ย...เตี้ยมาช่วยเราไซ้ไหม...’ สินธพดีนรน มือก็ไขว่คว้ากลางอากาศ เมื่อเห็นบิดายืนยิ้มเศร้าๆ พลังก้มมองเขาอยู่

‘อาแบ๋เอ๊ย...ตื่นเถอะ...ลื้อยังไปอยู่กัับอ้าวไม่ได้ ลื้อยังมืงานที่จั่งต้องทำอีกเยอะเยอะนะอาแบ๋...’

‘เตี้ย ไอ้ละ ไอ้อยู่ไหน’

แต่ภาพของบิดาที่มองมานั้นเศร้าสร้อย ก่อนจะส่ายหน้าช้าๆ
‘ตื่นได้แล้วนะอาเบ้...ตื่นได้แล้ว...ตื่นได้แล้ว...’

“เป็นยังไงบ้างคะหมอ เขาจะตายไหม”

“ท่านตายยังตบสนองอยู่ครับ แต่สมองคงได้รับความกระทบกระเทือน
มาก ต้องให้เวลาสักหน่อย เขายังอายุน้อย โอกาสรอดน่าจะมีสูงครับ อาจ
จะต้องพาเขาไปโรงพยาบาล”

เสียงคนพูดคุยกันดังรบกวนจนน่ารำคาญ สินธพอยากจะตะโกนไล่
ให้พวกเขาไปคุยกันที่อื่น แต่เสียงที่เปล่งออกไปนั้นก็ยังไม่ผ่านริมฝีปากที่
แห้งกรังและมีรอยเลือดเกรอะ

“ไป...”

“คุณหญิงเจ้าคะ” เสียงแหวนคนสนิทร้องเรียก คุณหญิงบัวที่กำลัง
คุยกับนายแพทย์ประยงค์ แพทย์ประจำครอบครัวอย่างเคร่งเครียด ก็หัน
ไปค้อนไหว่งใหญ่ที่มาแทรกขณะหล่อนกำลังคุย

“เอ่อ...อีฉันจะบอกว่า...เด็กฟื้นแล้วนะค่ะ เห็นทำปากขมุขมิบ”

นายแพทย์หันกลับไปมองคนไข้ เช่นเดียวกับบัวที่เดินเข้ามาใกล้เตียง
แหวนรีบยกเก้าอี้มาวางให้เจ้านายทันที

“ฟื้นแล้วหรอกระค่ะ”

ดวงตาของเด็กชายลืมขึ้นเพียงนิดๆ เพราะคิ้วข้างหนึ่งถูกฟาดจนแตก
เปลือกตาลุลบลมมาครึ่งหนึ่งดูน่ากลัว

“รู้สึกยังไงบ้างล่ะพ่อหนุ่ม” บัวนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียง ก็ถามอย่าง
ห่วงใย ขณะที่คนเป็นหมอกำลังตรวจชีพจรคนไข้อีกครั้ง

“โอ้...” เสียงของเด็กชายแหบโหย จนทุกคนต้องเงยหูฟัง

“อะไร โอ โอ นี่แหละค่ะ” แหวนทำเป็นหูดี

“โอ้” คนเจ็บพูดอีกครั้ง

“อะไร? โอ้คืออะไรจ๊ะ” คนเป็นเจ้านายถามอย่างมีเมตตา

“แม่...แม่...ของ...ผม”

“เอ ไม่มีนะ ตาบุญธน์บอกว่าเจอพ่อหนุ่มคนเดียว ไม่มีแม่นะ” บัวบอก
คนเจ็บซ้ำๆ ไปหน้าเป็นกังวล

“แต่เดี๋ยวฉันจะบอกให้ตาบุญธน์พาเด็กในบ้านไปตรวจดูรอบๆ อีกที่
ไม่ต้องห่วงนะ นอนพักผ่อนก่อนจะพ่อบุญธน์ หมอฉีดยาให้แล้ว พักมากๆ
จะได้หายเร็วๆ”

สินธพลายหน้าซ้ำๆ สมองรับรู้ว่าจะต้องรีบไปช่วยแม่ให้เร็วที่สุด เขา
พยายามจะดันตัวลุกขึ้น แหวนร้องไวยวาย นายแพทย์ประยงค์กับสมบุญธน์
ที่นั่งใกล้ๆ รีบวิ่งเอาไว้

“อย่าเพิ่งลุก พ่อหนุ่มได้รับบาดเจ็บ อาการหนักมาก ต้องรักษา
บาดแผลให้หายก่อน”

“ผมต้องไปช่วยไอ้ แม่...แม่ของผม...” น้ำตาถูกผู้ชายไหลริน เมื่อ
คิดถึงภาพสุดท้ายของท่าน หัวอกก็ปวดร้าวระบมไปหมด

“ใจเย็นๆ พ่อหนุ่ม เดี่ยวฉันจะให้ตาบุญธน์กับเด็กๆ ไปดูเดี๋ยวนี้ เธอ
นอนพักเถอะ เดี่ยวแผลที่หมอเย็บจะปริ ถ้าได้ข่าวอะไรแล้วจะรีบมาบอก
นะ”

สินธพหัวหมุนตัว ถึงจะไม่ถูกห้าม ร่างกายของเขาก็ลุกไม่ไหวอยู่แล้ว
จึงทิ้งตัวลงนอนมองเพดานมึนๆ

บัวหันไปถามประยงค์ “เอ ถ้าถามถึงแม่ แสดงว่าความจำอาจจะ
ไม่เสื่อมก็ได้นะคะหมอ”

“ครับ คิดว่าคงจะไม่เสื่อม”

“ทีนี้จะทำยังไงต่อไปดีเจ้าคะคุณหญิง” แหวนคลานมานั่งพับเพียบ
ข้างตัวเจ้านาย “ส่งไปโรงพยาบาลแล้วให้ตำรวจจัดการดีไหมเจ้าคะ”

บัวหันไปสบตานายแพทย์ ถามความเห็นเสียงๆ

“เขาอาการหนักมาก แผลไม่ควรจะกระทบกระเทือน รอให้ดีขึ้นกว่า
นี้อีกสักนิดดีกว่าครับ ส่วนเรื่องคดี ก็แจ้งความให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจัดการ

เถอะครับ”

“อืม...” บัวพยักหน้าช้าๆ เห็นด้วยกับนายแพทย์ประจำครอบครัว การเคลื่อนย้ายคนเจ็บไม่ใช่เรื่องง่าย และคนของหล่อนก็มีมากมาย แค่ว่าคนคนเดียวไม่ใช่เรื่องใหญ่โต หล่อนหันไปสั่งสมบุญให้ำเด็กในบ้านไปช่วยกันค้นหามารดาของเด็กหนุ่มที่ดูจะมึนงงไปเพราะฤทธิ์ยา ก่อนจะส่ายหน้าน้อยๆ

“เฮ้อ เวิร์กมอะไรกันนะ ถึงได้ถูกทำร้ายเจียนตายแบบนี้”

“ไม่มีใครตอบได้ เพราะคนเจ็บหมดสติไปอีกครึ่ง นายแพทย์มองเห็นทรวงอกสะท้อนขึ้นลงเป็นจังหวะก็หายห่วง

“ให้เขาพักพ่อนเถอะนะครับ ถ้าไม่มีอะไร ผมจะแวะมาอีกครั้งวันมะรืน แต่ถ้าเขาอาการทรุดลงก็โทร. ไปเรียกผมได้ตลอดเวลาครับ”

“ขอบคุณคุณหมอมากๆ เลยนะค่ะ ที่อุตส่าห์มาดูแลแต่เช้า” บัวเดินเคียงข้างนายแพทย์ลงมาจากเรือนคนรับใช้

“ไม่รับกวนเลยครับ ผมกับคุณหลวงเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก มีอะไรก็ต้องช่วยเหลือกันสิครับ”

“ถึงยังไงก็ต้องขอบคุณที่คุณหมอคอยดูแลครอบครัวเราเป็นอย่างดี คราวท่านเจ้าคุณป่วย ก็ได้คุณหมอช่วยดูแลจนท่านสิ้น” บัวยิ้มเศร้าๆ ด้วยยังคิดถึงผู้เป็นสามีที่จากไปยังไม่ทันขบปืออยู่ไม่หาย แล้วหล่อนก็รีบเปลี่ยนเรื่องเมื่อนึกขึ้นได้

“อ้อ คุณหลวงจะเดินทางมาบางกอกวันพรุ่งนี้ เห็นบอกว่าจะมีประชุมท่าทางอาจจะได้เลื่อนตำแหน่ง”

“ผมขอแสดงความยินดีล่วงหน้าเลยครับ”

“ถ้าวันพรุ่งนี้เย็น คุณหมอแวะมาดูอาการของพ่อหนุ่มนั่นดีไหม แล้วอยู่กินข้าวเย็นด้วยกันเลยนะค่ะ ฉะนั้นจะให้เด็กจัดสำรับให้ คุณหมอไม่ได้เจอคุณหลวงนานแล้วตั้งแต่งานศพท่านเจ้าคุณ”

“ก็ได้ครับ ถ้าวันพรุ่งนี้เย็นเลิกงานแล้วผมจะแวะเข้า

มาครับ”

บายนั่นคุณหญิงบัวได้รับแจ้งข่าวจากสมบุญ ที่ออกตามหามารดาของเด็กชายไปทั่วแต่ก็ไม่พบผู้หญิงที่ว่า นอกจากร่องรอยในพงหญ้าและคราบเลือด แต่ไม่พบศพ แม้แต่ที่โรงพยาบาล หรือสอบถามชาวบ้านก็ไม่มีใครทราบ สมบุญจึงไปแจ้งความแก่ตำรวจว่า เขาเป็นผู้พบเด็กชายนอนอยู่ในพงหญ้าใกล้ๆ ทำน้ำตองเข้าตรู ตำรวจลงบันทึกประจำวันไว้ สมบุญจึงกลับมารายงานเจ้านาย

“คุณหญิงเจ้าคะ พ่อหนุ่มนั่นตื่นแล้วเจ้าคะ คราวนี้ร้องไห้อายหาแม่ใหญ่เลย” แหวนวิ่งหน้าตั้งมารายงาน บัวถอนใจเบาๆ ก่อนพยักหน้ารับ

“ฉันจะไปคุยกับเขาเอง” หล่อนบอก ก่อนจะเดินนำหน้าคนเก่าแก่ทั้งชายและหญิงขึ้นไปบนเรือนเล็กตรงห้องโถง ซึ่งมีเตียงคนเจ็บแบบชั่วคราวตั้งอยู่

“แม่ของผมล่ะครับ” เด็กชายยันตัวลุกขึ้นได้เล็กน้อย แต่สีหน้าบิตเบี้ยวเหยเก ดูเหมือนจะเจ็บปวดทุกครั้งที่ยับ แต่ก็ยังไม่ยอมอยู่หนึ่ง

บ้วนั่งตรงเก้าอี้ข้างเตียงแล้วยิ้มบางๆ

“พวกเรากำลังตามหาอยู่ ไม่ได้นิ่งนอนใจ เราแจ้งความแก่ตำรวจแล้ว ตำรวจคงจะช่วยตามหาด้วย แต่ตรงที่พวกเราเจอเธอนะ ไม่เจอแม่ของเธออยู่ใกล้ๆ เลย ฉันคิดในแ่งตินะ ว่าแม่ของเธออาจจะโชคริได้ไม่ได้รับบาดเจ็บมากเหมือนเธอ ถ้าได้ข่าวว่าแม่ของเธอมาตามหา ฉันจะรีบให้เด็กส่งข่าวนะ”

สินพค่อยๆ ทิ้งตัวนอนลงบนหมอนอีกครั้งด้วยดวงตาเหม่อลอย

“แล้วเรื่องมันไปมาไงล่ะ เธอกับแม่ถึงมาที่นี่ได้”

สินพเสียบ คดีเก่ายังไม่พ้นตัว ปานนี้เขาอาจถูกขุนปราบพาลชนตามล่าตัวให้ควักอยู่ก็ได้ จึงได้แต่ส่ายหน้าน้อยๆ

“หมายความว่ายังไง จำได้ไหม”

เขาส่ายหน้าซ้ำๆ อีกครั้ง

“อ้าว งั้นทำอะไรได้บ้างล่ะ นอกจากแม่แล้วนะ” แหวนช่วยชักอีกคน
เขายังคงสายหน้าอีกเช่นเคย บัวจึงชักบ้าง

“ถ้างั้น ชื่อแซ่ตัวเองล่ะ จำได้ไหม พวกเราจะได้เรียกพ่อหนุ่มได้ถูก”
คราวนี้เขายอมปริปากตอบ

“อาเบ...เอ๋อ...ม่า...ครับ”

แหวนยกมือปิดปาก หัวเราะเบาๆ บัวมองคนรับใช้คู่ใจและส่งค้อน
วงน้อยๆ ให้ ก่อนจะพึมพำ

“ชื่อพิลึกจัง เอาจี อยู่ที่นี่ฉันจะตั้งให้ใหม่ ให้เรียกว่าอัสดร แปลว่า
ม้าเหมือนกัน ต่อไปใครจะได้ไม่มาหัวเราะชื่อเธออีก พอหายดีแล้ว จะกลับ
ไปใช้ชื่อเดิมก็ไม่ว่ากัน”

คนป่วยไม่เถียง เพราะเรื่องชื่อไม่ใช่สิ่งสำคัญ ถ้าเรียกชื่ออื่นได้ยิ่งดี
คนที่กำลังตามหาเขาก็อาจจะตามหาไม่พบ ทันที่ที่คิดถึงมารดาและชะตา-
กรรมของครอบครัว...น้ำตาของเขาก็เอ่อท้นขึ้นมาอีกครั้ง เขาสูดลมหายใจ
รับหลับตาลง กลัมน้ำตาที่จะไหลริน

เขาบอกตัวเองว่าจะต้องไม่ร้องไห้ให้วิญญาณของเตียบนสวรรค์เป็น
ห่วงอย่างเด็ดขาด

เสียงมีเมตตาดังขึ้นอีกหน

“กีนยาเสียนะพ่ออัสด แล้วก็พักผ่อนเยอะๆ หายแล้วจะได้ออกไป
ตามหาแม่”

“ครับ” เขากลืนก้อนสะอื้น “ขอบคุณมากครับ” และยกมือไหว้เก้ๆ
กั๊งๆ เพราะแขนข้างหนึ่งมีผ้าพันแผลพันไว้หนาเตอะ ลำนี้กบุญคุณที่หล่อ่น
ช่วยชีวิตเขาเอาไว้ ตั้งใจว่าหากหายดีเมื่อใด เขาจะต้องหาเงินมาชดใช้ค่า
รักษาพยาบาลทั้งหมด และเขาก็จะรีบออกไปตามหามารดาทันที

๑

หลวงนราภิบาลเดินทางมาถึงบางกอกตอนเช้าตรู่ ระหว่างนั่งกินอาหารกับมารดา เขาก็ได้รับฟังข่าวที่เกิดขึ้น

“แล้วคุณแม่จะทำยังไงกับเขาต่อไปครับ”

“ก็ยังไม่รู้เหมือนกัน อยากให้เขารักษาตัวให้หายก่อน แล้วค่อยไปตามหาแม่ของเขาต่อไป”

“แต่ผมคิดว่า...แม่ของเขา...”

“นั่นแหละ” คุณหญิงบัวถอนใจเบาๆ “น่าสงสารนะ คิดว่าน่าจะถูกฆ่าตายแล้วเอาศพโยนลงน้ำ เพราะตาบวรณ์บอกว่ามีรอยเลือดอยู่ ตำรวจก็สันนิษฐานเหมือนกัน คงต้องให้เวลาสักพักให้เขาออกไปตามหาแม่ดูก่อน แล้วเขาคงจะค่อยๆ รับรู้ความจริง”

“แล้วตำรวจจับคนร้ายได้ไหมครับ”

“ยังไม่มีความคืบหน้าอะไร เห็นบอกว่าคงเป็นพวกก๊วยเถรวบ่อนหรือแถวโรงดินนั่นแหละ คงจะเล่นไฟไหมดตัวเลยหน้ามืด...เฮ้อ น่าสงสารจริงๆ”

บุตรชายพยักหน้า เรื่องราวของเด็กชายฟังแล้วน่าเห็นใจ

“เดี๋ยวกินข้าวเสร็จแล้ว ผมขอไปดูเขาหน่อยนะครับ”

“เอาสิ ไปดูกันหน่อย ดูซิว่าอาการดีขึ้นหรือยัง แต่คุณหมอยกยาเกินแล้ว คงจะค่อยยังชั่วขึ้นแหละ” คุณหญิงบัวคาคาท้วง หลังจากกินอาหารกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองก็เดินมาที่เรือนเล็ก โดยมีแหวนเดินตามมาติดๆ

พอสมบุรณ์เห็นเจ้านายทั้งสองมาบนเรือนก็รีบจัดเก้าอี้ ยกมาวางข้างเตียงคนไข้ แล้วนั่งพับเพียบรอตต้อนรับ ขณะที่คนบนเตียงรีบขยับตัวลุกขึ้น ก่อนจะยกมือไหว้

“ไหว้พระเถอะพ่อคุณ” คุณหญิงบัวกับหลวงนราภิบาลรับไหว้ ก่อนที่ฝ่ายหลังจะถาม

“เข้านี้อการเป็นยังงัยบ้างละตาบุรณ์”

“กินอาหารได้เยอะแล้วครับ”

“ดี กินเยอะๆ จะได้หายเร็วๆ” คุณหญิงบัวนั่งลงเคียงข้างบุตรชาย ที่มองเด็กชายตัวแก้ง่าบนเตียงด้วยสายตานิพนธ์พิเคราะห์ ก่อนถามขึ้น

“พ่อของพ่อหนุ่มยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า จะส่งคนไปบอกข่าวไหม”

เด็กชายหลบตา ก่อนจะส่ายหน้าช้าๆ

“พ่อของผมเสียชีวิตแล้วครับ”

“แล้วญาติพี่น้องคนอื่นล่ะ” คุณหญิงถาม

“ผมกับแม่มาตามหาเจ๊กเฮงที่เคยอยู่แถวนี้ แต่เขาย้ายไปอยู่ต่างจังหวัดแล้ว พวกเราตั้งใจจะมาขออาศัยลูกของแก แล้วค่อยตัดสินใจว่าจะทำยังไงต่อไป...”

“เจ๊กเฮง...” สมบุรณ์เพิ่มพังก่อนร้องบอก “อ้อ จำได้แล้ว เขาย้ายไปนานแล้ว ลูกหลานก็ย้ายไปหมด กระทั่งพ่ออัสจะไปหานะ ตอนนี้เป็นของคนเขาคือคนอื่นแล้วละ”

อัสตรกลืนน้ำลายดังเอือก ก่อนจะบอกอย่างสิ้นหวัง

“ถ้าอย่างนั้น ผมก็ไม่เหลือญาติพี่น้องที่ไหนอีกแล้วครับ นอกจากแม่”

“รักษาตัวให้หายดีก่อนนะพ่อหนุ่ม” หลวงนราภิบาลบอก “หายดีแล้ว

ค่อยออกไปตามหาแม่ ไม่ต้องห่วงเรื่องที่อยู่หรืออาหารการกินหรอกนะ พวกเราจะดูแลพ่อหนุ่มเอง”

“ขอบคุณมากครับ” เด็กชายยกมือขึ้นไหว้อีกหน “เอาไว้หายดีเมื่อไหร่ ผมจะรีบหาเงินมาใช้คุณหญิงให้เร็วที่สุด”

“ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนั้นหรอก เอาเถอะ พักผ่อนเถอะนะ เย็นนี้ หมอจะแวะมาดูอาการอีกครั้ง” หลวงนราภิบาลบอก รู้สึกถูกชะตาและสงสารเด็กชายอย่างประหลาด อายุยังไม่เท่าไรก็ต้องมาสูญเสียทั้งพ่อและแม่ ญาติพี่น้องที่ไหนก็ไม่มี หากปล่อยให้ออกไปหางานทำก็คงไม่พ้นไปเป็นจับกังที่ท่าเรือ แล้วดูรูปร่างสี ผอมกะหร่องเสียขนาดนี้ จะยกกระสอบข้าวได้สักกี่รอบกัน

“แล้วนี่พ่อหนุ่มได้เรียนหนังสือหรือเปล่า” เขาอดถามไม่ได้

“เรียนครับ ผมกำลังเรียนชั้น ม. ๖^๒”

“จ้ะ” สายตาที่มองเด็กชายเปลี่ยนไป หลวงนราภิบาลมองเด็กชายอย่างพิณิจพิเคราะห์ยิ่งขึ้น “อีกสองปีก็เข้ามหาวิทยาลัยได้แล้วสิ”

เด็กชายกลืนน้ำลาย ก่อนจะพยักหน้ารับเสร์ๆ

“แต่ผมคงไม่ได้เรียนแล้วละครับ”

หลวงนราภิบาลสตามารถาด้วยความเห็นใจ

“เอาเถอะ รักษาตัวให้หายดีก่อนก็แล้วกัน ถ้าไม่มีที่ไป จะให้อยู่ทำงานกับแม่ ช่วยตาบุญรณทำสวน ปลูกผัก แม่จะให้ค่าขนมไปโรงเรียนก็แล้วกัน”

เด็กชายไม่ตอบ เขาไม่คิดจะรบกวนเจ้าของบ้านนานนัก เพราะไม่ใช่ญาติพี่น้อง ที่รับเขาเข้ามารักษาดู ซาตินี้จะหาเงินที่ไหนมาใช้หนี้ก็ยังไม่รู้

^๒ ระบบการศึกษาในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ แบ่งเป็นประถมศึกษา ๔ ปี ป. ๑-๔ มัธยมต้น ๔ ปี ม. ๑-๔ และมัธยมปลาย ๔ ปี ม. ๕-๘ ดังนั้น มัธยม ๖ ในสมัยนั้น จึงเทียบเท่ากับ มัธยม ๔ ในปัจจุบัน

เลย

สองแม่ลูกผู้ใจดีจากไป สิ้นชีพก็ขยับตัวลงนอนก่อนจะปิดตาลง เพื่อสะกดกลืนน้ำตาไม่ให้ไหลริน เขาบอกตัวเองว่าจะไม่ร้องไห้ เตี้ยบอกเสมอว่าลูกผู้ชายต้องอดทน เขาจะต้องทำให้ได้ แต่เขาสาบาน...ใครทำกับเขาและครอบครัวของเขา เขาจะต้องตอบแทนพวกมันให้สาสม!

ตำรวจไม่สนใจที่จะตามหาอันธพาลสองคนที่ปล้นทรัพย์ของสินธพกับแม่อย่างจริงจังนัก เมื่อข่าวเล่ากันว่าชายทั้งสองหายหน้าหายตาไปจากบางกอกน้อยตั้งแต่คืนที่เกิดเหตุ ตำรวจก็ชี้แจงตาม ปล่อยให้เรื่องค่อยๆ เฝยไปเหมือนคลื่นกระทบฝั่ง

ส่วนการหายตัวไปของม่วยแซ ตำรวจสรุปง่ายๆ ว่าตกน้ำตาย เพราะเรือลำน้อยของสินธพและมารดายังผูกอยู่ที่เดิม หลังจากมาดูสถานที่เกิดเหตุสองหนก็สรุปจากที่เห็นเลือดจำนวนมากว่าเป็นเลือดของหล่อน คงถูกฆ่าปิดปาก แล้วจัดการโยนศพลงน้ำเพื่อกำจัดหลักฐาน ก่อนที่ฆาตรกรทั้งสองจะหนีไป คดียุติเพียงแค่นั้น

สินธพพยายามเรียกร้องให้ตำรวจตามหาคนร้าย เพื่อจะได้จับตัวมารับโทษตามกฎหมาย แม้ตำรวจจะตอบรับ แต่ก็ไม่มีข่าวคืบหน้าใดๆ อีกหลังจากนั้น

เวลาผ่านไปบาดแผลของสินธพก็หายดี หลังจากลงไปช่วยงานสมบูรณ์ได้สองสามวัน เขาก็ตัดสินใจจะขอลาเจ้าของบ้าน หลังจากให้ที่พักพิงมานานเกือบสองสัปดาห์

หลวงนราภิบาลก็กำลังจะเดินทางกลับเพชรบุรี หลังเสร็จธุระที่บางกอก เขากำลังนั่งคุยกับมารดาเมื่อสินธพเดินขึ้นบันไดเรือนใหญ่ แล้วคลานเข้ามานั่งพับเพียบตรงหน้าทั้งสอง ก่อนจะก้มกราบ

“อ้าว พ่ออัส ว่ายังงี้ มีอะไรขึ้นรี ถึงขึ้นมามาจัน” คุณหญิงบัวเอ่ย

ถาม

“ผมจะมาราบลาครับคุณหญิง คุณหลวง”

“ลา? ลาไปไหน?” หลวงนราภิบาลสงสัย เพราะหลังจากได้พบเจอเด็กชายมาตลอดหลายวัน ก็รู้สึกถูกชะตาเป็นพิเศษ ไหนจะความเฉลียวฉลาด ความมีมารยาท กิริยาเรียบร้อย อ่อนน้อมถ่อมตน เขาจึงมีแผนอยู่ในใจและตั้งใจจะเรียนมารดาในวันนี้ แต่เด็กชายกลับขึ้นมალ่าเสียก่อน

“ผมจะไปทำงานรับจ้างปลูกผัก เลี้ยงเบ็ดที่สวนข้างๆ ของป้าแจ่มครับ ลุงบุญรณบอกว่าเขากำลังหาคนช่วย ผมเคยปลูกผัก เลี้ยงเบ็ดมาก่อนเลยตั้งใจจะไปขอทำงานกับป้าครับ”

“อ้อ ก็ดี รู้จักทำมาหากิน ไม่ต้องไปอยู่ไกลๆ เพื่อตำรวจได้ข่าวคืบหน้าเรื่องอันธพาลสองคนนั้น” คุณหญิงบ้วนเอ่ย

“แต่คุณแม่ครับ ผมมีเรื่องที่จะเรียนให้คุณแม่ทราบครับ” หลวงนราภิบาลขัดขึ้นก่อน

“อะไร? เกี่ยวกับพ่ออัสหรือเปล่า?” คุณหญิงสงสัย เพราะถ้าเป็นเรื่องส่วนตัว บุตรชายคงไม่ขัดขึ้นมา

“ครับคุณแม่ ผมตั้งใจว่าจะพาเขาไปชะอำกับผมครับ”

“อ้าว...จ้ะนี่”

“ครับ ที่บ้านของผมมีแต่ผู้หญิง ถ้าได้เด็กผู้ชายไปช่วยมะลิดูแลบ้านอีกสักคน ก็คงจะช่วยเธอได้มากเลยครับ”

“อืม...” คุณหญิงทำหน้าครุ่นคิด

“ผมตั้งใจจะส่งเขาเรียนจนจบครับคุณแม่ ไหนๆ ก็เรียนมาถึงขนาดนี้แล้ว ไม่อยากให้หยุดกลางคัน อีกอย่าง เขาไปอยู่ที่โน่น ห่างไกลจากสภาพแวดล้อมแถวนี้ ผมคิดว่าเขาจะรู้สึกดีขึ้นกว่าอยู่ที่นี้ครับ”

“อืม ก็ดีเหมือนกันนะ” หญิงชราพึมพำ ก่อนจะหันมาถามเจ้าตัว “ว่าไงละพ่ออัส อยากไปอยู่ชะอำกับคุณหลวงไหม ไปรับใช้คุณมะลิกับนุชบาทีโน่น จะได้เรียนหนังสือหนังสือด้วย”

“ผม...” ใจหนึ่งอัศตรยังหวังมารดา หากท่านยังไม่ตาย ท่านจะต้อง

ออกตามหาเขา

“เรื่องทางนี้ไม่ต้องห่วงหรอกนะ ถ้าตำรวจได้ข่าวอะไร ฉันจะรีบโทรเลขบอกคุณหลวง ห่วงอนาคตเราก่อนดีกว่า” หล่อนบอกราวกับอ่านใจของเขาออก

“ฉันจะออกเดินทางพรุ่งนี้ เลือกเอานะพ่ออัส ว่าอยากจะมือนาคตได้เป็นเจ้าของคนไหน หรือว่าจะเป็นคนเลี้ยงเบ็ดไปตลอดชีวิต”

สินธพก้มหน้างูต คงไม่มีใครโง่งพอที่จะเลือกอย่างหลัง เมื่อได้รับความเมตตาถึงเพียงนี้แล้ว เขาก็ก้มกราบแทบเท้าหลวงนราภิบาล

“ขอบคุณที่เมตตาผมครับ ผมจะตั้งใจรับใช้คุณหลวง จะไม่ทำให้คุณหลวงเสียใจที่ได้เมตตาผมในวันนี้”

หลวงนราภิบาลลูบศีรษะที่ยังมีผ้าพันแผลเบาๆ ด้วยความเมตตา และพยักหน้าด้วยความพอใจ

“อย่าลืมคำพูดของเราในวันนี้ล่ะพ่ออัส ขอให้รับใช้คุณหลวงด้วยความซื่อสัตย์ ท่านจะได้รักเอ็นดู วันหน้าจะได้เป็นเจ้าของคน”

“ครับคุณหญิง” เขาก็กราบหญิงชราผู้ใจดีอีกหน ก่อนจะลาลงจากเรือนเพื่อเตรียมตัวเดินทางในวันรุ่งขึ้น

ก่อนเดินทางสินธพได้ฝากฝังสมบุรณ์ให้ช่วยเป็นหูเป็นตา หากได้ข่าวมารดาของเขาหรืออันทพาลทั้งสองเมื่อไร ขอให้รีบส่งข่าวไปถึงเขาที่ชะอำทันที จากนั้นเขาก็เดินทางไปชะอำกับหลวงนราภิบาล

บ้านพักของนายอำเภอเป็นเรือนไม้ยกสูง ทาสีขาวสะอาดตา อยู่ติดชายหาด มีต้นมะพร้าวร่มรื่นเป็นแนวยาวไปตลอดถนนที่ติดหาดทรายละเอียด ลมเย็นสดชื่นพัดมาตบหน้า เด็กหนุ่มสุดเอาอากาศบริสุทธิ์เข้าไปเต็มปอด และตื่นตาตื่นใจกับภาพชายหาดที่ไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต

“คุณพ่อกลับมาแล้ว” เสียงกรีดกรีดของเด็กหญิงถักผมเปียสองข้างพุ่งเข้ามาทอดชายตรงหน้า ที่ย่อตัวรับเธอเข้าสู่อ้อมกอด ก่อนจะหอมแก้ม

เด็กน้อยติดๆ กันหลายครั้ง

“บุษลูกพ่อ ไม่เจอกันหลายวัน คิดถึงจังเลย”

“บุษก็คิดถึงคุณพ่อคะ คุณพ่อไปนาน ที่บ้านเจ้าเหงา” เด็กหญิงประจบ พอบิดาคลายอ้อมกอด เธอก็มองคนแปลกหน้าตาโต เด็กชายยิ้มให้เด็กหญิง มองผิวขาวที่คล้ำลงเพราะแดดด้วยความเอ็นดู ท่าทางเธอจะสนใจเล่น เพราะใบหน้าอมยิ้มตั้งแต่เข้าเฝ้า

“คนนี่ใครเหวอะคุณพ่อชา” เด็กหญิงเอียงคอถาม

“พี่อัสตรจะ ต่อไปพี่อัสเขาจะมาอยู่กับเรา” หลวงนราภิบาลแนะนำหลังจากที่พูดคุยกันแล้วว่า นับจากนี้เป็นต้นไปจะให้เขาใช้ชื่อใหม่ที่คุณหญิงบัวตั้งให้แทนชื่อจีน และไม่เคยมีใครทราบชื่อไทยของเขา เมื่อเขากำลังนึกคติของพี่ชาย เขาจึงไม่ปฏิเสธที่จะใช้ชื่อใหม่ทันที

“พี่อัส” เด็กหญิงยกมือไหว้ผู้อาวุโสกว่าโดยไม่ต้องให้บิดาเตือน “สวัสดีค่ะ” ก่อนจะมองเขาด้วยความสงสัย “คุณพ่อคะ พี่อัสชนมากเลยใช่ไหมคะ ถึงได้มีแผลเต็มตัวเลย”

หลวงนราภิบาลหัวเราะในความใสซื่อของบุตรสาว ก่อนจะโยกหัวเธอไปมา

“ถ้าไม่อยากเจ็บเหมือนพี่อัส ก็ชนให้น้อยๆ ลงหน่อยก็ดีนะลูกพ่อ”

เด็กหญิงกอดแขนบิดาอย่างออดอ้อน พอเห็นมารดาเดินลงจากเรือนก็รีบวิ่งไปรายงาน

“คุณแม่คะ คุณพ่อพาพี่อัสมาอยู่กับเราคะ พี่เขาชนมาก มีแผลเต็มตัวเลย”

หลวงนราภิบาลยิ้มให้ภรรยา ก่อนจะแนะนำ

“นี่คุณมะลิ เมียของฉันเอง”

เขารับยกมือไหว้ฝากเนื้อฝากตัว แอบโล่งใจเมื่อเห็นใบหน้าสวยที่มองเขาอ่อนโยน ซึ่งคงทำให้บ้านหลังใหม่ของเขาน่าอยู่มากขึ้นเมื่อมีเจ้านายใจดี

“เรื่องมันยาว เอาไว้พี่จะเล่าให้ฟัง ตอนนั้นพาพ่ออัสไปพักผ่อนก่อน

ดีกว่า เขาได้รับบาดเจ็บสาหัส เพิ่งลุกขึ้นได้ไม่กี่วันพี่ก็พาเขาเดินทางไกล
ตอนนั้นคงเหนื่อยแะแล้ว”

มะลิไม่รอช้า รีบพาเขาไปยังห้องพักที่อยู่ด้านหลังบนเรือนเดียวกัน
เขาได้ห้องนอนเล็กแต่สะอาดสะอ้าน เจ้าของบ้านทั้งสองปล่อยให้เขานอน
พักผ่อน ขณะที่เด็กหญิงยึดคอมองจนกระทั่งประตูห้องปิดลง

เด็กหนุ่มทั้งตัวลงนอนอย่างหมดแรง ก่อนจะหลับตาลงด้วยจิตใจ
ที่สงบสุขที่สุดนับตั้งแต่คืนที่เกิดเรื่อง นับจากนี้ไปเขาจะกลายเป็นอัสตร
และแม้ว่าเขาจะมีชื่อใหม่ แต่ความแค้นทั้งหมดที่ฝังแน่นอยู่ในหัวใจจะ
ไม่เปลี่ยนแปลง...รอให้ถึงเวลาที่จะชำระหนี้แค้นทั้งหมดเท่านั้น...

เสียงเคาะประตูดังขึ้น อัสตรกระซอกตาเปิดแล้วดึงตัวลุกทันที สงสัย
ว่าใครกันที่มาปลุกเขาดีๆ ดังนี้ๆ

“ใคร?”

“บุษเองค่ะพี่อัส”

เขามองนาฬิกา เกือบห้าทุ่มแล้วเธอควรจะอยู่ที่หอพัก ไม่ใช่ที่นี่ แต่
ด้วยความเป็นห่วง เขารีบถอดกลอนประตูหน้าบ้านพัก พอเห็นดวงตาแดงๆ
ของเธอ เขาก็นิวหน้า

“เกิดอะไรขึ้น ใครทำให้บุษร้องไห้ บอกพี่มาซิ”

“ขอบุษเข้าไปหน่อยได้ไหมคะ” เธอสูดจมูก ดวงหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพราะ
ในอดีตเปลี่ยนเป็นสวายนาง งดงามจับใจ ผิวของเธอขาวขึ้นกว่าก่อน
เพราะไม่เจอแดดลมมากเหมือนวัยเด็ก แต่ยังคงเป็นสีน้ำผึ้งเนียนละเอียด
คือวาดโก่ง ขนตาวาวออนล้อมกรอบดวงตาสีนิล จมูกเล็กแต่โด่งเป็นสัน
เหนือริมฝีปากได้รูปสี่เหลี่ยมพระเรือ

ไม่ว่ากี่ครั้งที่ได้เห็นหน้า เขาต้องสะกดกลืนความรู้สึกทั้งรักและ
อาวรณ์เอาไว้ในอก ภาพผมเปียที่ปลิวลู่ตามลมยังเด่นชัดในความฝันเมื่อครู่
บัดนี้เธอมาปรากฏกายตรงหน้า เขาอยากให้อะไรทุกอย่างย้อนกลับไปสมัยเด็กๆ

และได้กอดเธอไว้ในอ้อมกอดด้วยความทะนุถนอม แต่เวลานี้เมื่อเธอเติบโตใหญ่ แม่แต่มือ เขาก็ไม่ควรจะแตะต้อง

เขาก้าวถอยหลัง ก่อนจะปิดประตูบ้านพัก ให้เธอเดินไปนั่งตรงเก้าอี้ไม้สักตัวยาว ซึ่งมีเบาะยัดนุ่นรอง มีหมอนอิงที่บุซาถักโครเชต์และมอบให้เมื่อวันปีใหม่ที่ผ่านมา อันเป็นเครื่องเรือนที่มีอยู่ไม่กี่ชิ้นภายในบ้าน ใกล้ครัวก็เป็นโต๊ะอาหารเล็กๆ ที่เขาใช้เป็นที่นั่งทำงานไปด้วย

ทว่าเขาชอบจัดทุกอย่างให้เป็นระเบียบเพราะเคยชินมาตั้งแต่เด็ก และยังเพื่อแผ่นี่ล้นไปถึงบุษบาด้วย

“บุษเป็นอะไรไป ทำไมถึงมาหาพี่เสียคำมีด แถมยังร้องไห้มาอีกต่างหาก”

“บุษเพิ่งกลับมาจากบ้านของคุณย่าค่ะ”

“อ้าว คุณหญิงเป็นอะไรไป เมื่ออาทิตย์ก่อนพี่ไปเยี่ยมยังเห็นท่านแข็งแรงดีอยู่เลย” อัสตรตกใจ หวังผู้มีพระคุณ แม่แรกๆ จะขวางที่หลวงนราภิบาลตัดสินใจรับเขาเป็นบุตรบุญธรรม หลังจากเลี้ยงดูเขามาหลายปี เพื่อจะได้สนับสนุนให้เขาได้เข้าเรียนตำรวจ เพราะถ้าเขายังยึดถือใช้แซ่อยู่ชาตินี้ก็คงไม่มีวันได้เข้าโรงเรียนนายร้อยตำรวจ ซึ่งเป็นกฎของรัฐบาล เพราะหวังเรื่องความจงรักภักดีต่อประเทศชาติ

คุณหญิงบัวคัดค้าน แต่ก็พ่ายแพ้แก่ความตั้งใจของบุตรชายและสะใภ้ ที่รักใคร่เขารวากับลูกคนหนึ่ง ซึ่งเขาก็ตั้งใจว่าจะไม่ทำให้คุณหญิงบัวรวมถึงหลวงนราภิบาลและภรรยาผิดหวัง ที่สนับสนุนเขาจนได้เป็นตำรวจอย่างที่ตั้งใจ

“คุณย่าสบายดีค่ะ ท่านให้ยายแหวนโทร. มาเรียกบุษไปพบ”

लगสังหรณ์บางอย่างกระตุกในหัวใจบุบ เขากลืนน้ำลายลงคอ หรือวันที่หวาดกลัว...ได้มาถึงแล้ว เขากลั่นใจถามออกไปด้วยเสียงแหบโดยไม่ตั้งใจ

“มีอะไรงั้น”

“คุณย่า...จะให้หนูห่มนี้คะ บอกว่ามีเพื่อนของท่านมาทาบตามให้หลานชาย ท่านเห็นว่าหนูโตแล้ว ก็อยากจะให้เป็นผึ่งเป็นผาเสียว”

อัสตรหลบทาลง ก่อนจะพยักหน้ารับ บางที...เขาควรจะขอย้ายไปอยู่ที่จังหวัดอื่น เพื่อจะได้ไม่ต้องเห็นภาพบาดตา แต่เขาจะไปได้อย่างไรเล่า ในเมื่อยังมีงานที่เขาจะต้องสะสมอีกมาก และมันก็ใกล้จะสำเร็จแล้ว

“แล้วหนูจะห่มนี้เมื่อไหร่” เขาถาม หัวใจแทบจะขาดรอนๆ

“ฟ้อส!” เธอเผยหน้าขึ้นมองเขาด้วยความน้อยใจ ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าเธอคิดอย่างไร แต่เขาจะทำให้ผู้มีพระคุณเสียใจไม่ได้ “ฟ้อสจะไม่ทำอะไรสักอย่างเลยหรอกคะ” เธอโหม่งตัวเข้ามาใกล้แล้วจับมือเขาไว้ ความอบอุ่นแผ่กระจายไปถึงหัวใจ เขาอยากจะดึงมือออกแต่ก็พ่ายแพ้แก่ใจตัวเอง จึงได้แต่นิ่ง

“หนูควรจะต้องงานกับผู้ชายดีๆ อายุอานามก็ถึงวัยอันควรแล้ว” เขาบอกสิ่งที่ตรงข้ามกับหัวใจ

“แต่หนูรักฟ้อส ฟ้อสก็รู้” เธอระเบิดเสียงร้องไห้ด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ คนได้ยินคำรักอยากดึงเธอเข้ามากอด ปลอบใจว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย แต่เขารู้ว่าทุกอย่างจะยิ่งวุ่นวาย หากเขายังเอาหัวใจเข้าไปพัวพันกับเธอ

“พี่ชอบคุณหนูมากที่มีความรู้ลึกซึ้งดีๆ ให้พี่ แต่พี่เชื่อว่าความรู้สึกของหนูเป็นเพียงความใกล้ชิดของเราตั้งแต่วัยเด็กมากกว่า หนูยังแยกแยะไม่ออกว่ามันคือความรักฉันพี่น้อง หรือความรักระหว่างชายหญิง”

“หนูรู้ ทำไมหนูจะไม่รู้ หนูอยากเป็นผู้หญิงคนเดียวของฟ้อส หนูอยากมีลูก มีครอบครัวกับฟ้อส แบบนี้มันไม่ใช่ความรักแบบพี่น้อง ทำไมฟ้อสถึงไม่ได้รับรู้เลย”

อัสตรเหินหน้าไปทางอื่น เพราะใบหน้านางมองน้ำตานี้ทำให้เขาสะเทือนใจอย่างหนัก

“พี่ไม่ใช่คนที่เหมาะสมกับหนู พี่เป็นคนไม่มีหัวนอนปลายเท้า เป็นเด็กที่คุณพระอุปการะ หากผู้ใหญ่คิดจะหาผู้ชายมาแต่งงานกับหนู ท่านจะต้อง

พิจารณาแล้วว่าคนคนนั้นเหมาะสมกับบุษทั้งชาติตระกูลและการศึกษา”

“แต่บุษไม่ต้องการ บุษไม่ต้องการอะไรอย่างที่ว่าสองคนโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ควรจะมีสิทธิ์เลือกชีวิตของตัวเอง ถึงที่จะเป็นเด็กที่คุณพ่อเก็บมาเลี้ยง แต่พี่เป็นคนดี พี่จะเป็นสามี เป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดี พี่อัสช่วยไปเรียนคุณย่ากับคุณพ่อนะคะว่าเราสองคนรักกัน เราจะแต่งงานกัน”

เขาอยากทำเช่นนั้นใจจะขาด...แต่สิ่งที่เคยเกิดขึ้นกับครอบครัวในอดีต พี่ชายอาจเอื้อมไปร่ำกับหญิงสูงศักดิ์ แล้วเขาก็เห็นว่าผลเป็นเช่นไร บุษบาเป็นถึงบุตรสาวของขุนน้ำขุนนาง มีเชื้อสายผู้ดีมาหลายชั่วอายุคน เขาเป็นเพียงลูกจีน บ้านแตกสาแหรกขาด ที่พระนราภิบาลเลี้ยงดูมาเหมือนลูก ก็นับว่าบุญโฆแล้ว หากเขาเห็นแก่ตัว แล้วบุคคลที่ช่วยเหลือเขามาตั้งแต่ในอดีตล่ะ จะผิดหวังกับเขาแค่ไหน

“บุษเข้าใจผิดไปแล้ว” เขาบอกเสียงพร่า ค่อยๆ ดึงมือออกจากการเกาะกุม ก่อนจะลุกขึ้น หมุนตัวไปทางหน้าต่าง แล้วยกมือทำขอบไม้ ปิดบังแววตาแห่งความโศกเศร้าจากสายตาของเธอ “พี่รักบุษเหมือนน้อง เหมือนอย่าง พี่ชายทุกคนรักและห่วงน้องสาวของตน”

“พี่อัส!” บุษบาลุกขึ้น “บุษไม่เชื่อ สายตาของพี่อัสที่มองบุษ มันไม่ใช่อย่างนั้น”

เธอเฝ้าวอกอดแผ่นหลังของเขาแน่น

“บุษไม่เชื่อ พี่อัสโกหกบุษ เพื่อต้องการให้บุษตัดใจจากพี่ชายใหม่คะ”

อัสตรยัดตัวขึ้นและหมุนตัวกลับมา เขาอ่อนแอเกินกว่าที่จะตัดใจ ผลักใส่ร่างน้อยในอ้อมกอดได้ อ่อนแอเกินไปเมื่อกอดตอบ น้ำตาของลูกผู้ชายเอ่อท้น ก่อนจะล้นเรือนผมของเธอมามือ

“ตัดใจเสียเถอะบุษ พี่จะรู้สิทุกอย่างก็ไม่วายให้ทุกอย่างดีขึ้น ทางที่ดีบุษควรจะทำตามที่คุณใหญ่ต้องการ หรือหากบุษไม่ต้องการแต่งงานกับคนที่ผู้ใหญ่มหา มา ก็ลองไปคุยกับคุณพระ เพื่อขอให้ท่านช่วย แต่พี่คงช่วยบุษไม่ได้จริงๆ”

บุษบาคลายอ้อมกอด พลังมองเขาด้วยความผิดหวัง ความอับอาย
ค่อยๆ ไหลบ่าจนท่วมท้น ที่ตนเป็นกุลสตรีแต่ทำตัวราวกับผู้หญิงข้างถนน
เข้ามากอดเขา เข้ามาเสนอตัว แต่ก็ยังถูกหมางเมิน

“ผู้ชายคนนั้นคือหัวหน้าของพี่เอง ผู้กองเสริม...” เธอป้ายน้ำตาออก
จากแก้ม และค่อยๆ ก้าวถอยหลัง “บุษไม่ได้รักเขา บุษรักพี่อัส แต่เมื่อ
พี่อัสพลักไล่บุษ บุษก็จะไป...”

เธอส่ายหน้าซ้ำๆ ยกมือเช็ดน้ำตาที่ไหลบนแก้มจนเหือดแห้ง

“เพื่อให้พี่สบายใจ ขอให้เลิกเสียว่า บุษไม่เคยมาหาพี่ในคำคืนนี้” เธอ
ก้าวไปจนถึงประตู “บุษเสียใจ ที่เคยคิดว่าความรักจะเอาชนะอุปสรรค
ทุกสิ่ง แต่บุษเข้าใจผิด ไม่เป็นไรค่ะ บุษจะไปตามทางของบุษ จะไม่ถึงพี่
เข้ามายุ่งเกี่ยวกับ...”

เธอหมุนตัวเปิดกลอนประตู แล้วหันมามองเขาเป็นครั้งสุดท้าย

“ลาก่อนค่ะพี่อัส จากวันนี้ไปบุษจะไม่มารบกวนพี่อีก เราจะกลายเป็น
เพียงแค่พี่น้องกันเหมือนเดิม”

แล้วเธอก็วิ่งลงจากบ้านไป อัสตรร้องเรียกแต่เธอก็ไม่ยอมหยุด เขา
รีบเปลี่ยนกางเกงแล้ววิ่งตามเธอไป เห็นเธอวิ่งขึ้นรถรางไปแล้ว เขาจึงขับ
รถตามไปห่างๆ รอจนกระทั่งเธอเข้าไปในห้องพัก เขาจึงเลี้ยวรถกลับบ้าน...

น้ำตาของอัสตรตกใน ความรักแน่นอกจนเอ่ยออกมาเป็นคำพูด
ไม่ได้ แต่ก็ดี...ที่ทุกอย่างจบลงแบบนี้ เธอคงเสียใจแต่ไม่นานก็คงจะลืม แต่
สำหรับเขา...รู้ว่าจะไม่มีผู้หญิงคนไหนมาแทนที่เธอได้ บุษบาจะเป็นเจ้าของ
หัวใจของเขาไปตลอดชีวิต...

๒

น้ำตาของหลานสาวทำให้คนเป็นย่าไม่สบายใจ หล่อนตัดสินใจโทรเลขถึงบุตรชายและสะใภ้ ให้ทั้งสองขึ้นมาจากที่บางกอกเพื่อหารือ คนเป็นพ่อแม่ที่มีลูกสาวเพียงคนเดียวก็รีบเดินทางมาพบในวันหยุด เพราะอยากทราบเรื่องราวของหนุ่มที่มาแอบชอบพอบุษาเช่นกัน

เมื่อคุณพระและภรรยาได้นั่งพักและกินอาหารเช้าเสร็จแล้ว แหวนซึ่งเป็นคนรับใช้เก่าแก่ประจำตัวของคุณหญิงบัวก็เชิญทั้งสองเข้าไปพบที่สวนเรือน

เรือนใหญ่รอดพ้นจากถูกระเบิดมาได้อย่างฉิวเฉียด ขณะที่เรือนคนรับใช้ถูกระเบิดจนราบเป็นหน้ากลอง เรือนใหญ่ได้รับผลกระทบบ้างแต่ไม่รุนแรงนัก ในช่วงสงครามที่ทิ้งระเบิดกันหนักหนาสาหัส คุณหญิงบัวอพยพไปอยู่กับบุตรชายคนเดียวที่ประจวบคีรีขันธ์

พอสงครามสงบ พระนราธิบาลก็เข้ามาดูแลซ่อมแซมบ้าน ก่อนที่มารดาจะย้ายกลับมาบางกอก เขาให้ช่างมาสร้างเรือนคนรับใช้เสียใหม่ และซ่อมแซมเรือนหลังใหญ่ที่ชำรุดเพราะแรงระเบิด เหล่าคนรับใช้ก็

ยกขบวนกลับมาหมด ทว่าคุณพระเห็นว่าสภาพเศรษฐกิจฝืดเคือง คงจะเลี้ยงดูคนจำนวนมากอีกต่อไปไม่ไหว จึงให้เด็กรับใช้กลับไปอยู่บ้านเดิมจำนวนหนึ่ง เหลือแต่เพียงที่จำเป็นไว้คอยดูแลมารดา บ้านเรือน และสวนผลไม้เท่านั้น

สองสามีภรรยาเดินเข้าไปหามารดาบนชานเรือน ท่านนั่งรับลมเย็นๆ จากแม่น้ำบนแคร่ โดยมีแหวนคอยพัดไล่ความอบอ้าวให้เจ้านายบนพื้นข้างแคร่

พระนราภิบาลนั่งบนแคร่ตรงข้ามกับมารดาเคียงข้างภรรยา แม้ปัจจุบันบรรดาศักดิ์ของข้าราชการจะถูกยกเลิกไปตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๔๗๕ แต่คนที่คุ้นเคยกับการเรียกขานมานาน ก็ยังคงเรียกตำแหน่งสุดท้ายก่อนยกเลิกไปตามความเคยชิน

“คุณพระมาได้รวดเร็วทันใจแม่จริงๆ ตั้งแต่คุยกับยายบุษวันก่อน แม่ก็รู้สึกไม่สบายใจเลย”

สองสามีภรรยาหันสบตากัน ก่อนฝ่ายสามีจะเอ่ยขึ้น

“เรื่องแต่งงานนะหรือครับคุณแม่”

“ก็ใช่ละสิ อายุจะยี่สิบสองยี่สิบสามแล้ว จะปล่อยให้ เป็นสาวแก่ ทีนี้ทีกหรือยัง ไง ตอนแม่อายุเท่านี้ คุณพระอายุจะทำขวบแล้ว”

“โอ้ คุณแม่ครับ สมัยนี้ไม่เหมือนสมัยก่อน อีกอย่าง บุษคงอยาก จะเรียนพยาบาลให้จบ นี่ก็เพิ่งจะได้กลับไปเรียนต่อ อีกแค่ปีเดียวเท่านั้น คุณแม่รอให้แก่เรียนจบก่อนไม่ดีกว่าหรือครับ”

“เรื่องนั้นแม่เข้าใจ แต่พ่อเสริมก็ใจร้อนเหลือเกิน จำได้ไหมคุณพระ ผู้กองเสริม ลูกชายเจ้าคุณฤทธิ์ธนาท หลานของคุณหญิงพุดซ้อนเพื่อน ของแม่ เห็นยายบุษบุบก็หลงรักปั๊บ ถึงกับเรียกให้ยามาสู่ขอ บอกว่าให้หมั้น กันไว้ก่อนก็ได้”

“อ้อ...ครับ” คนเคยรู้จักพิมพ์ารับ ยิ่งหนักใจเมื่อรู้ว่าญาติฝ่ายชาย สนับสนุนกับมารดาแค่ไหน

“เราขอให้บุษเรียนจบก่อนไม่ดีกว่าหรือคะคุณแม่” มะลิเอ่ยขึ้นบ้าง “ฉันไม่อยากให้เด็กลองไปมาหาสู่กัน ทำความรู้จักกัน มากกว่าจะแต่งงานตามใจผู้ใหญ่อย่างเมื่อก่อน”

“ผู้ใหญ่อาบนํ้าร้อนมาก่อน ใครดีใครเหมาะสมกับลูกกับหลาน ผู้ใหญ่เห็นปาดเดียวก็มองออกแล้ว ดูอย่างคุณพระกับแม่มะลิ พ่อกับแม่ก็เลือกไม่ผิด เห็นไหมสองคนก็รักกันมาหลายสิบปี”

“คุณแม่ครับ ผมไม่เถียงเรื่องแต่งงานของผม เพราะผมกับมะลิก็พึงพอใจกันตั้งแต่ผู้ใหญ่แนะนำ แต่ผมคิดว่าเท่าที่ฟัง บุษอาจจะไม่ชอบผู้กองเสริมสักเท่าไร”

“อาไร ไม่ชอบได้อย่างไร เขาเป็นถึงนายตำรวจใหญ่ ใครๆ ก็หันหน้าถือตา มีเกียรติประวัติเป็นหนึ่งในหน่วยเสือไทย พ่อแม่ปู่ย่าตายายก็เห็นขุนน้ำขุนนาง เงินทองก็มีมากมาย ยายบุษไม่จำเป็นต้องไปเรียนเป็นพยาบาลไปทำงานงๆ รับใช้ใครให้เหนื่อย”

“บุษแกอยากเป็นพยาบาลมาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว มันเป็นความใฝ่ฝันของแก เรื่องที่จะให้แต่งงานแล้วอยู่เฉยๆ แกคงไม่ทำ” มะลิบอกเสียงอ่อยๆ ด้วยความเกรงใจแม่สามี

“ที่จริง...แม่ก็ไม่ได้ห้ามหรอก ทำอะไรมีความสุขก็ทำไป แต่แม่เห็นว่ายายบุษอายุอาณาก็ไม่น้อย ชีบปล่อยให้อายุมากกว่านี้ จะไม่มีผู้ชายมาสนใจแล้วนะ หรือว่าพวกแกไม่ห่วง ไม่อยากให้ลูกเป็นฝรั่งเป็นฝรั่งกับผู้ชายดีๆ ละฮี้”

“สำหรับผม ผมว่าปล่อยให้บุษตัดสินใจเองดีกว่าครับ ถ้ายายบุษรักชอบผู้กองเสริม ผมก็ไม่ขัด แต่ถ้าแกยังไม่อยากแต่งงาน ผมก็คิดว่าน่าจะให้เด็กคบหากันก่อน ในระหว่างที่แกกำลังเรียนปีสุดท้าย เหมือนหนุ่มสาวสมัยใหม่ รักใคร่ชอบพอกันแต่งงานกัน ถ้าไม่ก็เลิกกันไป”

มะลิพยักหน้าหงึกๆ เห็นด้วยกับสามีอย่างเต็มที่

“โอ๊ย แบบนี้ผู้หญิงมีแต่จะเสียเปรียบละสิ ถ้าคบกันแล้วพ่อเสริม

เลิกรา ทั้งข้าง ชาวบ้านจะได้ค้นหาเอาปะไร แม้ว่าให้หมั่นหมายกันก่อน
นั้นแหละดีแล้ว พอเรียนจบก็แต่งงาน ผัวเป็นตำรวจ เมียเป็นพยาบาล ก็
เข้าทำเข้าทางเหมือนกัน”

คุณหญิงบัวพยักหน้าฟังพอใจกับความคิดของตน

สองสามีภรรยาได้แต่ลอบสบตากันด้วยความหนักใจ ก่อนที่สามี
จะถาม

“แล้ววันนั้นคุณแม่คุยกับบุษ ได้ความว่ายังไงล่ะครับ”

คุณหญิงถามทำหน้าหนักใจ

“เอาแต่ร้องไห้ นี่แหละ แม่ถึงได้เรียกคุณพระขึ้นมาช่วยกันพูด
ผู้ชายดีๆ เกียรติประวัติดีๆ แบบพ่อเสริม ไม่ใช่จะหากันได้ง่ายๆ ตำแหน่ง
หน้าที่การงานรึก็สูง ต่อไปถึงไม่ได้เป็นพระยงพระยาเหมือนแต่ก่อน ก็อาจ
จะได้เป็นนายพล โกไม่หยอกหรือกะ” คุณหญิงหัวเราะชอบใจ ก่อนจะ
ขมวดคิ้ว

“เอ๊ะ หรือว่า...ที่มานั่งร้องไห้ร้องไห้เป็นเพราะยายบุษมีคนที่รักชอบ
อยู่แล้วอี ถึงได้ร้องไห้เป็นเผลาตาทันทีที่พูดเรื่องแต่งงาน”

“ก็...” พระนราภิบาลอีกอึก “พวกเราก็ไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกันครับ”

คุณหญิงบัวตาโต แม้แต่คนที่กำลังนั่งพูดก็พลอยตกใจไปด้วย แถม
ยังหูผึ่งทันที

“ใครที่ไหนกัน ทำไมแม่ไม่รู้”

“พวกเราแค่ไม่ค่อยแน่ใจนะค่ะ แค่อยๆ กัน แต่อาจจะไม่ใช่ก็ได้
นะค่ะ”

“อ้อ๊ย จะใช่หรือไม่ใช่กับออกมาก่อนสิ คนแก่ใจร้อน อยากรจะรู้ว่าคน
คนนั้นเป็นใคร”

“ครับ คือ...ปีหรือสองปีที่ผ่านมา พวกเรารู้สึกผิดปกติเมื่อเห็น
สายตาของบุษเวลามองตาอัส พวกเราก็คิดว่าบุษอาจจะพึงใจตาอัส เพราะ
เขาเป็นพี่เลี้ยงแกมาตั้งแต่เด็ก อาจจะเหมือนเด็กกำลังหลงนะค่ะ”

“เฮ้ย ได้ยังไง ไม่ได้การละ แม่จะต้องเรียกตาอัสมาสั่งสอนเสียแล้ว ให้มันรู้จักที่ต่ำที่สูงเสียบ้าง” คุณหญิงตบอผาง

“ตาอัสแกไม่กล้าหрокคะคุณแม่ เขาวางตัวเป็นพี่ชายที่ดี คอยดูแล บุษอย่างดี แต่บุษนะ เราก็กังไม่แน่ใจ เพราะว่าดูจะหวงใยตาอัสเอการ อยู่ และเรื่องแต่งงาน ที่แกยังไม่พร้อมก็อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้”

“ไม่ได้นะแม่มะลิ เรื่องแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ ตาอัสนะ เทือกเถา เหล่ากอบเป็นใครก็ไม่วู้ ที่แน่ๆ เป็นลูกเจ๊กลูกจีน ไม่มีเชื้อ ไม่มีสาย ถ้าไม่ได้ คุณพระช่วยเอาไว้ ป่านนี้คงจะเป็นจับกังท่าเรือไปแล้ว ถึงเขาจะเป็นคนดี แต่เขาก็ไม่เหมาะกับยายบุษ ลูกหลานขุนน้ำขุนนางอย่างพวกเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณพระมีลูกแค่คนเดียว จะต้องหาคู่ที่เหมาะสมทั้งชาติตระกูลและหน้าที่การงานให้แก”

“พวกเราไม่ค่อยสบายใจเท่าไร๋ ได้แต่จับตามอง และกำลังคิดว่า หลังแกเรียนจบจะขอให้ย้ายไปทำงานที่ประจวบฯ”

“จ้ะก็ให้หมั้น ให้แต่งกับพ่อเสริมเลย จะได้ตัดปัญหาไป ไม่ต้องกังวล เรื่องตาอัสอีก”

“จริงๆ ผมก็เห็นด้วยเรื่องที่จะแนะนำผู้ช่ายให้บุษคบหา แต่ผม ไม่อยากบังคับจิตใจลูก อยากให้แกเต็มใจมากกว่า”

คุณหญิงบัวนัวหน้า กำลังคิดหาทางแก้ไขปัญหอย่างเร่งด่วน ก่อน จะพยักหน้า

“ถ้าจ้ะ คุณพระกับแม่มะลิลองคุยกับยายบุษดู จะเปิดโอกาสให้ พ่อเสริมพาไปดูหนังกินข้าวตามแบบสมัยใหม่ก็ตามใจ ผู้ใหญ่จะได้คอย ดูแลไม่ให้ออกนอกกริตนอกรอย ต่อไปให้ยายบุษมาอยู่ที่นี่กับแม่ระหว่าง ที่เรียน แม่จะได้ช่วยดูแล”

“ครับคุณแม่ ผมจะลองคุยกับแกดู”

“ก็ดี ถ้าลองพูดคุยกันแล้วถูกคอถูกชะตา แม่จะได้บอกแม่พูดชวน ให้มาคุยกันเรื่องงานหมั้นเลย”

“ขอให้พวกเราได้คุยกับแกก่อนนะคะคุณแม่ แล้วค่อยให้คำตอบ คุณหญิงพูดซ้อน ดีไหมคะ”

“อืม คุณพระรีบจัดการเถอะ เพราะแม่รีบปากแม่พูดซ้อนไปแล้ว พวกเราเป็นเพื่อนกันมานาน ไม่อยากให้เสียคำพูด ถ้าได้ความยังงี้ก็รีบมาบอกแม่”

บุตรชายและสะใภ้ขอตัวไปพักผ่อนแล้ว คุณหญิงก็หันมาบอกสาวใช้ประจำตัว

“แกโทร. ไปเรียกตาอัสให้มาหาฉันหน่อยซิ ฉันจะต้องคุยกับเขาเสียหน่อย รีบตัดไฟเสียแต่ต้นลม ไม่อย่างนั้นเรื่องจะยุ่งไปกันใหญ่”

“ได้เจ้าคะคุณหญิง...” แหวนตอบรับแต่ก็ยังสงสัย “ว่าแต่ ปานนี้สองคนนั้นไม่รักกันปานจะกลืนไปแล้วหรือเจ้าคะ ยิ่งโตมาด้วยกัน ของแบบนี้มันเหมือนน้ำตาลกลั้มด หมวดอัสรีก็หล่อเหลา คุณหญิงก็สวย งดงาม เป็นกุลสตรี มีน้ำจิตน้ำใจงดงามอีกต่างหาก ใครไม่รักไม่หลงก็คงจะตาบอดแล้วละเจ้าคะ” แหวนถือว่ารับใช้คุ้นเคยกับเจ้านายมานาน คิดอะไรก็บอกไปเช่นนั้น คุณหญิงบ้วนก็หัวงในเรื่องเดียวกัน จึงบอก

“เพราะแบบนี้แหละ ฉันถึงต้องเรียกตาอัสมาคุย ถ้าเป็นไปได้ ฉันจะใช้เส้นสายย้ายเขาไปอยู่ทางเหนือเสีย จะได้ห่างกันไป ทางนี้ก็รับให้ยายบุษแต่งงาน ยังเด็กทั้งคู่ คงเสียใจไม่นานนักหรอก เพราะพ่อเสริม ถึงจะอ้วนลงพุงไปนิด แต่ก็หน้าตาดี ยศก็สูงกว่าตาอัส เป็นถึงลูกพระยา คักดีศรีมันต่างกัน”

“เจ้าคะคุณหญิง แหวนจะรีบโทร. ไปที่โรงพักเดี๋ยวนี้เลยเจ้าคะ”

คนรับใช้ประจำตัวคลานปราดๆ จากไป คุณหญิงบ้วนหิบบัดขึ้นมากโบกไล่ความร้อน ทั้งที่อากาศยามสายไม่ได้ร้อนถึงเพียงนั้น แต่สิ่งที่ทำให้อุ่นกลับเป็นความรู้สึกภายในอก หล่อนหวาดกลัวในสิ่งเดียวกัน หล่อนเคยเตือนบุตรชายแล้วเรื่องนี้ แต่ไม่มีใครสนใจฟัง แล้วตอนนี้ต้องมานั่งแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นอีก

หล่อนรู้จักหลานสาวดี ถึงบุษบาจะเป็นคนน่ารัก อ่อนหวาน แต่ก็เป็นคนดื้อเงียบและรั้นเอาการ สิ่งไหนที่คิด ลงได้ตัดสินใจไปแล้ว ก็มุ่งมั่นหนักหนา

อย่างเรื่องที่จะมาเป็นพยาบาลที่เยาวราชยามระเบิดกำลังลงโครมๆ ใครห้ามอย่างไรก็ไม่ฟัง บอกแต่ว่าคนป่วยต้องการพยาบาล และเธอสามารถช่วยได้ เธอจึงไม่ยอมงอมืองอเท้า หนีไปอยู่ต่างจังหวัดเหมือนลูกหลานคนมีเงินคนอื่น เพราะเหตุนี้แหละ หล่อนถึงไม่สบายใจเลยตั้งแต่ได้เห็นน้ำตาของหลานสาว ดังนั้นเมื่อหล่อนเปลี่ยนใจบุษบาไม่ได้ หล่อนจึงต้องหันไปจัดการกับอีกฝ่าย และหล่อนหวังว่าบุญคุณข้าวแดงแกงร้อนที่เลี้ยงอัสตรมา จะทำให้เขาสำนึกและยอมทำตามทีหล่อนบอกแต่โดยดี...

ชายในเครื่องแบบครึ่งท่อน นั่งพับเพียบตรงหน้าคุณหญิงบัว รับฟังเรื่องราวทั้งหมดด้วยใบหน้าเรียบเฉยที่สุด ดวงตาของเขาหลบลง ทำให้ทั้งเจ้าของเรือน รวมไปถึงคนรับใช้มองไม่เห็นอารมณ์ของเขา นอกจากท่าทางที่นิ่งฟังอย่างเงียบสงบ จนกระทั่ง

“ฉันหวังว่าพ่ออัสตรจะเข้าใจหัวอกของคนเป็นแม่เป็นย่านะพ่อคุณ จะย้ายไปอยู่ที่ไหนก็ได้ เลือกลงมา ฉันจะช่วยพูดกับผู้ใหญ่ให้ ไปให้ไกลจากที่นี่เสีย”

“ผมขอเวลาสักปีได้ไหมครับ” เขาเงยหน้าขึ้นสบตาผู้มีพระคุณ “งานของผมที่กำลังสะสางอยู่ตอนนี้ ผมอยากจะทำให้สำเร็จ เหลืออีกเพียงแค่นิดเดียวเท่านั้น แล้วผมจะย้ายไปที่ไหนก็ได้ ตามแต่คุณหญิงจะกรุณา”

“งานอะไรี่ ทำไม่ถึงต้องทำนานขนาดนั้น”

“เป็นงานที่ผมเริ่มต้นมาหลายปีแล้วครับ เกี่ยวกับผู้มีอิทธิพลของเยาวราช หากผมทิ้งงานไปกลางคัน เกรงว่าจะไม่มีใครมาสานต่อสิ่งที่ผมเริ่มต้น ส่วนเรื่องคุณบุษฯ ผมจะพยายามหลีกเลี่ยงที่จะพบเจอกับเธอ หรือถ้าเลี่ยงไม่ได้จริงๆ ผมก็จะช่วยเกลี้ยกล่อมให้เธอยอมแต่งงานกับผู้กอง

เสริมครับ”

หญิงชราฟังแล้วก็ยังไม่ค่อยพอใจ

“ตั้งปีเซียวรี”

“ครับ แต่ผมจะรีบจัดการให้เสร็จโดยไว อาจจะเสร็จก่อนหนึ่งปี แล้วผมจะย้ายทันทีครับ”

“แล้วพ่ออัสมจะบอกยายบุญยังงัย”

“เรื่องนี้ผมคิดว่าเธอไม่จำเป็นต้องรู้หรอกครับ และผมก็เข้าใจความรู้สึกของคุณพระและคุณมะลิดี คุณหญิงไม่ต้องห่วงหรอกนะครับ ว่าผมจะสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้มีพระคุณ”

เขาบอก ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน และถึงเขาจะเป็นบุตรบุญธรรมของคุณพระนราธิบาล เขาก็ไม่เคยอาจเอื้อมเรียกคุณหญิงและครอบครัวอย่างสนิทสนม ด้วยรู้ว่าคุณหญิงบัวไม่ชอบใจที่บุตรชายตัดสินใจโดยพลการ เขาจึงพยายามทำตัวให้ไม่ต่างไปจากคนรับใช้ในบ้าน และยังคงถือว่าตนเป็นผู้อาศัยเช่นเดิม

“ได้ฟังแบบนี้แล้วค่อยสบายใจหน่อย ถ้าพ่ออัสมรับปากแล้ว ฉันก็สบายใจ เอาเถอะ ขอให้คิดเสียว่าทำเพื่ออนาคตของน้อง ถ้ารักน้อง ห่วงน้องจริง ก็ให้น้องได้แต่งงานกับคนที่เหมาะสม พ่ออัสมเองก็ควรจะรีบแต่งงานเสีย เลยนางพญาแล้วไม่ใช่รี ถ้าไม่รีบแต่งงาน เดี่ยวจะมีลูกไม่ทันใช้นะ”

“ผมยังไม่รีบร้อนหรอกครับคุณหญิง อย่างที่บอก ผมยังมีงานที่จะต้องสะสาง ยังไม่มีเวลาคิดเรื่องแต่งงานครับ บางที ย้ายไปอยู่ทางเหนือ ผมอาจจะพบผู้หญิงที่ถูกใจก็ได้ ถ้างานที่ทำไม่หนักมากครับ”

“ดีเหมือนกัน ดีแล้วที่พ่ออัสมพูดเข้าใจง่ายๆ ส่วนทางยายบุญ ถือว่าน้องยังเล็ก ก็หลงไปตามเรื่องตามราว ตบมือข้างเดียวไม่ดัง อีกหน่อยก็ลืม พ่ออัสมจะต้องวางตัวให้สมกับเป็นพี่ชายที่ดี อย่าให้คุณพระกับคุณมะลิที่เลี้ยงดูเธอมาต้องเสียใจ”

“ผมทราบบ้าง” เขาหลุบตาลงอีกครั้ง “คุณหญิงไม่ต้องเป็นห่วง”

“ได้ยินแบบนี้ก็สบายใจ เอาละ อยากย้ายไปอยู่ที่ไหนก็บอก ฉันจะได้เกริ่นๆ กับผู้ใหญ่ไว้”

คุณหญิงบัวเอื้อเพื่อ เมื่อหมดธุระแล้ว อัศจรรย์ก็ทราบลา เขาเดินลงจากเรือนเงียบๆ และท่าทางของเขานั้นทำให้หญิงชราทั้งสองต้องหันมองกันก่อนฝ่ายที่ต่ำศักดิ์จะถาม

“คุณหญิงคิดว่าเขารักคุณหนูไหมเจ้าคะ”

“ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน รู้จักกันมาสิบกว่าปี เคยได้ยินเขาพูดนับคำได้ พ่อหนุ่มคนนี้เป็นคนเก็บความรู้สึกเก่ง จะเศร้า จะรัก จะเสียใจ ก็เก็บเอาไว้คนเดียว ถึงเขารัก ก็คงจะไม่แสดงออกมาหรอก ดูท่าทางจะเข้าใจเรื่องราวได้อยู่”

“อฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละเจ้าคะคุณหญิง ถึงเขาจะรัก ก็คงไม่คิดอาจเอื้อม ก็ดีเหมือนกันนะเจ้าคะ ปัญหาจะได้จบลงง่ายๆ”

“อืม” คุณหญิงบัวพึมพำ สายตาเหม่อมองทางกรอบประตูตรงชานเรือนที่อัศจรรย์เพิ่งจะก้าวผ่านไป หากอัศจรรย์ตีโพยตีพายสักนิด หล่อนจะไม่รู้สึกหนักใจเท่านี้เลย แต่นี่กลับเงียบและยอมรับแต่โดยดี เลยทำให้หล่อนรู้สึกเหมือนตนเองผิดโดยที่อัศจรรย์ไม่จำเป็นต้องพูดออกมาสักคำ

“ฉันคิดว่าฉันทำถูกต้องแล้วนะแหวน ใครๆ ก็อยากจะทำให้หลานแต่งงานแต่งงานกับคนมีหน้ามีตา มีเทือกเถาเหล่ากอที่ดี จริงไหม”

“จริงเจ้าคะคุณหญิง” สาวใช้บิบนวดตามขา ประจบเจ้านายโดยไม่คิดมากเพราะไม่ใช่ธุระของตัวเอง คิดว่าเมื่ออัศจรรย์รับปาก ปัญหาทุกอย่างก็จบ ไม่มีอะไรต้องกังวลอีก แต่คนที่เจ้านายนี้กำลังหนักใจ เพราะทุกอย่างง่ายเกินไป...ง่ายและราบเรียบจนหล่อนรู้สึกว่ามึนคลืนรุนแรงซ่อนอยู่ใต้ผิวน้ำเรียบสงบ แต่หล่อนก็ภาวนาขอให้แค่ความรู้สึกไร้สาระของหล่อนเท่านั้น...

ข้างฝ่ายพระนราภิบาลและภรรยา ก็อยู่ในอาการหนักใจไม่น้อย จึงตัดสินใจไปพบบุตรสาวที่โรงเรียนการพยาบาลสภากาชาดสยาม ซึ่งเพิ่งเปิดเทอมใหม่ไม่นาน ทั้งสองจึงมาดักروبบุษบาที่หน้าตึกเรียน พอถึงเวลาเลิกเรียน หญิงสาวหลายสิบนางก็เดินลงจากตึก รวมทั้งบุษบาที่มุ่งหน้าไปยังสถานีรถรางเพื่อจะได้กลับหอพัก พอเห็นบิดาและมารดานั่งรออยู่ เธอก็ตกใจไม่น้อย

“คุณพ่อคุณแม่” เธอวิ่งเข้าไปกอดบุพการี น้ำตาคลอด้วยความดีใจ “คุณพ่อคุณแม่มาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ”

“เมื่อเช้านี้เองลูก เป็นไงบ้าง ลูกสบายดีไหม” บิดาถาม

“บุษเขียนจดหมายไปเล่าให้คุณพ่อฟังแล้วนะคะ แต่จดหมายอาจจะยังไม่ถึง คุณพ่อก็ขึ้นมาเสียก่อน”

“รวมถึงเรื่องผู้กองเสริมด้วยหรือเปล่า” บิดาลongหยิ่งเซิง

“เปล่าค่ะ เพราะคิดว่าพี่อัสสงจะรายงานคุณพ่อไปแล้ว” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงมีนตึงนิดๆ เพราะหลังจากพบกันครั้งสุดท้าย ก็ไม่เคยเจอกันอีกเลย “เห็นทุกที่มีอะไรจะต้องรายงานคุณพ่อตลอด”

“ไม่เอา่นา อย่าทำตัวเหมือนเด็กหน่อยเลย” มารดาต้องปรามไว้ “คุณพ่อเดินทางมาที่นี่ก็เพราะห่วงบุษ พวกเราไปกินอาหารเย็นกันดีกว่า แล้วจะได้คุยกัน”

บุษบาทำหน้าเซ็งๆ พอจะเดาได้ว่าบิดามารดาเดินทางมากะทันหัน เพราะเหตุใด

“เรื่องแต่งงานใช้ไหมคะ”

พระนราภิบาลถอนใจ ก่อนจะดึงไหล่บุตรสาวเข้ามากอด

“เดี๋ยวค่อยคุยกัน พาพ่อกับแม่ไปที่หอพักของบุษก่อนดีไหม จะได้คุยกันเป็นการส่วนตัวหน่อย”

“ค่ะ” เธอพึมพำ แล้วเดินตามบิดาไปที่รถประจำตำแหน่ง ก่อนจะบอกเส้นทางเพื่อมุ่งหน้าไปยังหอพักใหม่ของตน

ภายในหอพัก ซึ่งเป็นเรือนไม้ชั้นเดียวแบบเรียบง่าย ภายในมีเครื่องเรือนไม้ก็ขึ้น ซึ่งหญิงสาวบอกว่าเช่าอยู่กับเพื่อนที่เรียนด้วยกันอีกสองคน ค่าใช้จ่ายจึงไม่หนักมากเท่าไร

ทั้งสามนั่งในห้องรับแขก บุษายกน้ำมาให้บิดามารดา ก่อนจะนั่งเสียบๆ ตรงหน้าราวกับนักโทษรอฟังคำตัดสิน

“พ่ออยากให้ลูกเปิดใจให้กว้าง ที่ผ่านมานู้นไม่เคยใกล้ชิดกับใคร พ่อจึงอยากให้ลูกลองเปิดโอกาสให้ผู้กองเสริมบ้าง”

“บุษอยากเรียนให้จบ อีกแค่ปีเดียวเท่านั้นบุษก็จะจบแล้ว”

“พ่อก็เรียนคุณย่าไปอย่างนั้น ที่พ่อห่วงก็คือ คุณย่ากับคุณหญิง พุดซ้อนเป็นเพื่อนกันมานาน ก็อยากจะทำให้ลูกหลานดองกัน ยิ่งพ่อเสริมฟังพอใจลูก คนแก่ทั้งสองก็ยิ่งดีใจ แต่ถ้าลูกปฏิเสธ คุณย่า...”

“บุษเข้าใจค่ะพ่อ แต่บุษขอเรียนให้จบก่อนได้ไหมคะ อีกไม่นานเลย”

“คุณย่าไม่ว่าอะไร แต่ระหว่างที่เรียนอยู่ ท่านก็อยากให้บุษได้ทำความรู้จักกับพ่อเสริมไปด้วย คุณย่าอยากให้บุษย้ายไปอยู่กับท่าน เวลาคบหากัน จะได้อยู่ในสายตาของผู้ใหญ่” มารดาบอก

“แต่บุษต้องเรียนหนัก และระยะทางไกล บุษอยู่ที่หอพักก็ได้อยู่แล้วนะคะแม่”

“คุณย่าห่วงว่าถ้ามีผู้ชายมารับมาส่ง คนจะครหาเอานะ” มะลิตอบ บุตรสาวที่ก้มหน้าก้มตาคิดหนัก

“ถ้างั้น...บุษจะกลับไปพักบ้านคุณย่าวันศุกร์เสาร์ดีไหมคะ วันเสาร์บุษก็...เอ่อ...จะไปกินข้าวกับผู้กองได้ แต่วันอื่นบุษต้องเรียนหนัก คงไปพักที่บางกอกน้อยไม่ได้”

“ก็ดีเหมือนกันนะ” มะลิพยักหน้า “คุณย่าน่าจะเข้าใจว่าบุษกำลังเรียนหนัก แค่นี้เจอกันอาทิตย์ละครั้ง แม่ก็ว่าน่าจะพอแล้ว จนกว่าจะเรียนจบ”

“ค่ะ” หญิงสาวพึมพำ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นถาม “แล้วหลังจากลองคบหากัน ถ้าบุษไม่ชอบเขาละคะ บุษสามารถปฏิเสธการหมั้นการแต่งงานได้ไหมคะ”

สองสามีภรรยาหันมาสบตากัน ก่อนที่บิดาจะเป็นฝ่ายตอบ

“อย่าเพิ่งคิดไกลขนาดนั้นเลยนะบุษ ตอนนี้ลองตามใจคุณย่าด้วยการคบหากับเขาดูก่อน ยังไม่หมั้นก็ไม่มีอะไร เราก็มีเหตุผลว่าต้องเรียนให้จบก่อน”

“แต่ถ้าบุษตามใจคุณย่าแล้ว บุษก็ยังไม่รักเขาละคะ”

“เอาไว้ตอนนั้นค่อยมาปรึกษากันอีกที” มารดาบิบบมือบุตรสาวเบาๆ ให้กำลังใจ

“แต่แม่คะ” บุษบากุยกเข้าลงบนพื้น บิบบมือมารดากลับ “ถ้าบุษไม่ได้รักเขา แล้วบุษจะต้องแต่งงานกับเขาด้วยหรือคะ คุณแม่กับคุณพ่อไม่สงสารบุษหรือคะที่ต้องแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รัก แล้วจะต้องทนกล้ำกลืนฝืนใจไปตลอดชีวิต”

“แม่เข้าใจ แต่แม่ก็อยากจะขอให้ลูกเปิดโอกาสให้ผู้กองเสริมดูก่อน บางทีลูกอาจจะชอบเขาก็ได้”

“ถ้าไม่ชอบละคะ”

“พ่อให้คำตอบบุษตอนนี้ไม่ได้ แต่พ่อยากให้บุษลองทำความเข้าใจกับผู้กองดูก่อน หากลูกไม่ปิดหัวใจไว้แน่นหนา ก็อาจจะมองเห็นความดีของเขาบ้าง เชื่อพ่อนะลูก...สิ่งที่หนูคิด สิ่งที่หนูรู้สึก มันอาจจะแค่ความประทับใจในวัยเด็ก บุษจะต้องเจออะไรอีกมากมายในชีวิต อย่าใช้มันมาตัดสินชีวิตทั้งหมดของหนู”

บุษบากลืนน้ำลาย...ก่อนจะพยักหน้ารับซ้ำๆ ทั้งที่ในใจเถียงบิดาว่าสิ่งที่เธอคิด สิ่งที่เธอรู้สึก ไม่ใช่แค่ความประทับใจ ทว่าอัสตรคือหัวใจ คือชีวิตของเธอ แต่ความรักที่เธอมอบให้ ไม่มีใครมองเห็นคุณค่า แม้กระทั่งอัสตร...

น้ำตาซึมออกมา เธอรีบกะพริบตาไล่ ก่อนจะเสชบลงบนตักของมารดา แล้วกอดเอวท่านเอาไว้ มือเล็กๆ ลูบศิระเธอเบาๆ ภายในห้องเงียบกริบ ถ้าเข็มตกลักเลมคงจะดังสะท้อนไปทั่วทั้งห้อง เมื่อต่างคนต่างก็หมกมุ่นอยู่ในความคิดของตน ขณะที่พระนราภีบาลสบตามรรยาแล้วก็ได้แต่ทอดถอนใจ

๓

ข่าวของบุษบาตั้งมาเข้าหูของอัสตรเป็นระยะ เมื่อสถานี่ตำรวจ เล็กเพียงแค่นั้น จำทองสุข ลูกน้องคนสนิทของเสริม และอดีตเคยเป็นคน ของไกรศรีหรือขุนปราบพาลชน คัตรูคนแรกของอัสตร หลังไกรศรีเสียชีวิต จากการปราบปรามเหล่าอันธพาลที่ทำเรือ จำทองสุขก็แว้งคว้างไปพักใหญ่ เพราะไม่ลงรอยกับเขามาตั้งแต่แรก

กระทั่งเสริมเข้ามารับตำแหน่งต่อจากไกรศรี จำทองสุขก็เข้าไป ประจบสอพลอ จนกลายเป็นคนสนิททันที ดังนั้นพอมีเรื่องนำยินดี ทั้ง โรงพักก็จะได้ยินเสียงหัวเราะขบขัน ได้ยินจำทองสุขกระเซ้าเย้าแหย่เจ้านาย เรื่องผู้หญิงของเขา ไม่ว่าสุดสัปดาห์ที่ผ่านมา เสริมไปกินอาหาร ไปดูหนัง เต้นรำ หรือฟังเพลงที่ไหน ทุกคนบนโรงพักก็ทราบกันหมด

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เสริมต้องการจะให้ข่าวนั้นมาถึงหูอัสตร เพื่อ ประกาศความเป็นเจ้าข้าเจ้าของบุษบา หลังจากได้ยินเรื่องราวทั้งหมดของ อัสตรจากพุดซ้อนผู้เป็นย่า ความว่าเธอเป็นแค่เด็กที่ถูกเก็บมาเลี้ยง ไม่นาน ข่าวนั้นก็แพร่กระจายไปรวดเร็วราวกับไฟลามทุ่ง หลายคนที่เคยสงสัยว่า

ใบหน้าของเขาคล้ายคนจีนมากกว่าคนไทย ก็เริ่มออกมาวิพากษ์วิจารณ์กัน อย่างสนุกสนาน โดยเฉพาะคนที่ไม่ชอบหน้ากันอย่างเสริมและจำทองสุข ลูกคู่ที่ชอบเอ่ยลอยลมมาให้ได้ยินจนรำคาญใจอยู่บ่อยๆ

“หน้าตาของผู้กองเบิกบานแบบนี้ แสดงว่านัดเต้นรำจะต้องสนุกแน่ๆ” จำทองสุขเดาจากใบหน้ายิ้มแย้มของเสริมที่เดินขึ้นที่ทำงานในวันจันทร์ อัสตรเพิ่งเดินออกจากห้องของตน และกำลังหงุดหงิดที่ช่างประจบเหมาะ กันดีแท้ๆ เสียงของจำทองสุขก็ดังขึ้นกว่าเดิมอีก

“ผู้ใหญ่สนับสนุนแบบนี้ อีกไม่นานเราคงจะได้ไปร่วมงานแต่งของผู้กองกันละโว้ยพวกเรา”

อัสตรไม่อยากฟัง เขาเดินก้าวยาวๆ ผ่านกลุ่มของเสริม มุ่งหน้าไปยังห้องทำงานของผู้บังคับบัญชา แต่เสริมกลับร้องเขาไว้

“หมวดอัส!”

“ครับผู้กอง” เขาหยุดเดิน และเตรียมพร้อมรับฟังคำสั่งจากผู้ที่มียศสูงกว่าทันที

“แหม ไม่ต้องพิธีรีตองขนาดนั้น” เสริมหัวเราะ “อีกหน่อยเราก็จะได้ ดองกันแล้ว ผมต้องเรียกหมวดว่าพี่ด้วยซ้ำ”

อัสตรฝืนยิ้มเพียงนิดเดียว ก็ถามขึ้น

“ผู้กองมีอะไรหรือเปล่าครับ”

“อ้อ เปล่า ไม่มีอะไร แค่อยากจะชวนหมวดอัสว่า ถ้าอาทิตย์หน้า หมวดว่าง ก็เชิญไปกินเลี้ยงที่บ้านของคุณย่า ท่านจะจัดงานต้อนรับว่าที่ หลานสะใภ้ คุณพระกับคุณมะลิก็จะมาร่วมงานด้วย เดี่ยวหมวดก็คงจะ ทราบจากพวกท่าน ในฐานะคนในครอบครัวเดียวกัน ผมขอเชิญหมวดไป ร่วมงานด้วยนะครับ”

“อ้อ ครับ ขอบคุณผู้กองมากที่เชิญ” เขาก้มหน้านิดๆ เมื่อคิดว่าเสริม คงจะหมดธุระกับเขาแล้ว จึงก้าวเดินต่อไป แต่เสียงก็ยังลอยลมมาให้ได้ยิน

“คราวนี้ผู้กองของเราจะสละโสดจริงๆ แล้วโว้ย” จำทองสุขเฮลั่น

“งานเลี้ยงนี้คุณย่าจัดใหญ่โต ผมเชิญพวกคุณทุกคนไปด้วย”

อัสตรไม่อยากสนใจเสียงเฮของเหล่าตำรวจชั้นผู้น้อยที่จะได้ไปกินเลี้ยงฟรี งานใหญ่เช่นนี้ เหล่ายาปลาบั้งคงจะอุดมสมบูรณ์ เขาจึงเคาะประตูห้องเจ้านาย พอได้ยินเสียงตอบรับ เขาก็เปิดประตูเข้าไป ตัดเสียงทั้งหมดจากด้านนอกเพียงเท่านั้น

“อ้าวหมวด ว่าไง?” พันตำรวจโทสรรเสริญเงยหน้าขึ้นจากแทมอาชฎากรรมตรงหน้า ก่อนจะผายมือเมื่อเห็นแทมในมือของเขา คิดว่าคงจะมีเรื่องคุยกันยาว “นั่งก่อนสิ”

เขาก้มศีรษะขอบคุณ ก่อนจะดึงเก้าอี้ตรงหน้าโต๊ะทำงานออกมานั่ง
“มีเรื่องอะไรวันนี้”

“ผมมีข่าวเกี่ยวกับแก๊งเสือดำมารายงานครับ”

“อ้อ...” สรรเสริญถอนใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะวางปากกาในมือลง แล้วนั่งเอนหลัง สีหน้าเบือนหน้าอย่างเห็นได้ชัด “กลุ่มใหม่...”

“ครับ พวกที่หลงเหลือจากคราวก่อน...” เขาเพิ่มพ้ำ ไม่จำเป็นต้องพูดให้มากความ การกำจัดผู้มีอิทธิพลของเขาวราชที่ตั้งขึ้นเป็นก๊กเป็นกลุ่มตั้งแต่อดีต เป็นเรื่องที่ทั้งสองรู้ดีแก่ใจ เพราะเป็นคำสั่งจากเบื้องบน ในคำคิณันนั้นมีตำรวจจากหน่วยงานลับ รวมถึงทหารหลายนายได้รับคำสั่งให้ฆ่าบุคคลที่มีรายชื่ออยู่ในบัญชีให้หมด

“อดีตลูกน้องรอดชีวิตไปได้ กลับมาสร้างความวุ่นวายอีกละสิ”

หลังเหตุการณ์ผ่านไปหลายเดือน พวกที่รอดชีวิตก็กลับมารวมกลุ่มกันอีก จากกลุ่มอันธพาลเล็กๆ ก็ค่อยๆ ใหญ่ขึ้น เมื่อมีผลประโยชน์มหาศาลกองอยู่ตรงหน้า ซึ่งยังปราศจากเจ้าของ ต่างก็พยายามจะช่วงชิงมาเป็นของตนเอง

“ครับ ปวยฮู้ หนึ่งในกลุ่มของเต็งย้ง ที่คิดจะล้มล้างเตี้ยเอี้ยงกง และยึดอำนาจกลุ่มอั้งที่มั่ง ยังรอดชีวิตไปได้ ตอนนั้นเขาแอบกลับมาอยู่ที่

เขาราชได้ลักพักแล้วครับ แต่ผมคิดว่าเขาเป็นคนที่อยู่เบื้องหลังคดีหลายๆ คดีที่เพิ่งเกิดขึ้น มันเป็นการแสดงอำนาจ ทำลายขวัญคู่ต่อสู้” เขาบอกลางทางเพิ่มออก

“นายгимเฮง นายคิม ที่เป็นคู่แข่งกับเขา ถูกฆ่าตายปริศนาในโรงน้ำชา และในบ่อนของตัวเอง หลังจากเริ่มต้นก่อตั้งกลุ่มอิทธิพลขึ้นมาใหม่ เรียกว่าเป็นการตัดไฟแต่ต้นลม”

“อิม...” สรรเสริญพยักหน้า “แล้วเอี้ยกงวรมีท่าทียังไงบ้าง คุณได้คุยกับลูกเขยของเขาหรือยัง” เป็นที่รู้กันว่าเขากับมังกรสนิสนมกัน และช่วยกันคลี่คลายคดีในเขาราชเมื่อหลายเดือนก่อน จนส่งผลให้กลุ่มอั้งที่มึงต้องยุบตัวไปถาวร และเปลี่ยนเป็นสมาคมจีนอั้งที่มึงแทน ยังมีมูลนิธิช่วยเหลือคนจีนด้วยกัน รวมไปถึงโรงพยาบาลที่กำลังจะย้ายไปสร้างตึกใหม่เพื่อขยายและรองรับจำนวนผู้ป่วยที่อยู่ในละแวกนี้ให้ได้มากขึ้น อุดมการณ์ของเอี้ยกงวรมังคงเดิม เพียงแต่เปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงานเพื่อผลประโยชน์ของชาวจีนโดยรวม ไม่ยุ่งเกี่ยวกับผลประโยชน์ของธุรกิจใต้ดินในเขาราชอีก แม้เงินที่ได้จะมาจากคนจีนด้วยกัน แต่ก็ยังเป็นในรูปแบบของการบริจาคอย่างเต็มที่ ไม่ใช่การรีดไถหรือการเรียกเก็บค่าคุ้มครองอีกต่อไป

เอี้ยกงวรมังดำรงตำแหน่งเป็นรองประธานหอการค้าไทย-จีน และเดินทางไปประเทศจีนหลายครั้งเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างคนจีนบนแผ่นดินใหญ่กับแผ่นดินไทย ให้มีการติดต่อค้าขายกันด้วยความสนับสนุนของรัฐบาล เรียกว่าเอี้ยกงวรมิได้รับเปลี่ยนวิธีการของสมาคมฟ้าดิน แต่ยังคงรักษากฎเหล็กถึงสามสิบหกข้อด้วยกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่สมาชิกทุกคนจะต้องถือปฏิบัติ โดยจะเน้นภราดรภาพและมิตรภาพ หากใครเดือดร้อนก็จะต้องให้ความช่วยเหลือประหนึ่งเป็นญาติพี่น้อง แต่ถ้าใครฝ่าฝืน แทนที่จะมีบทลงโทษที่เด็ดขาดอย่างในอดีต ก็เพียงแค่ตัดออกจากการเป็นสมาชิกอย่างถาวรแทน

ทุกอย่างกำลังดำเนินไปด้วยดี มังกรทำหน้าที่ดูแลกิจการเดินเรือของเอียงกวงที่ยกให้เขาและงงนา นอกเหนือจากเวลางาน งงน่ายังดูแลงานของสมาคมที่โรงพยาบาล และมังกรยังช่วยพ่อตาดูแลสมาคมเพราะเป็นหนึ่งในกรรมการคนสำคัญเช่นกัน

“ครับ เราได้คุยกันนิดหน่อย เขาก็บอกมาว่า ปวยผู้กลับมาแล้วหลังจากเป็นนกขี้ หายตัวไปในช่วงจลาจล พอรู้ว่าทุกอย่างกลับมาสู่ความสงบ เขาก็ส่งคนของเขากลับมาก่อน และเพิ่งกลับมาอย่างเงิบๆ ไม่นาน ไอ้หมอนี้เป็นสมาชิกคนสำคัญของกลุ่มเต็งย้ง เขาคิดว่าเราควรจับตามองปวยผู้ให้ดี หลังจากเกิดการฆาตกรรมขึ้นมามากๆ กันแบบนี้ ผมก็เลยส่งสายออกไปสืบแล้วครับ”

“อืม” สรรเสริญพยักหน้าพอใจ “ดีมาก ผมชื่นชมคุณจริงๆ ที่ตั้งใจทำงานอย่างจริงจัง ปีนี้ผมจะสนับสนุนเลื่อนขั้นให้คุณ ให้สมกับการทุ่มเททำงานอย่างหนัก”

พอเอ่ยถึงการเลื่อนขั้น อัสตริกก็ได้แต่ยิ้ม ก่อนจะบอกเจ้านายตามตรง

“ทางบ้านต้องการให้ผมย้ายไปอยู่ทางเหนือครับ”

“อ้าว ทำไมล่ะ อยู่ที่นี่ไม่ดีตรงไหน คุณรู้จักที่นี่ดีแล้ว และรู้ปัญหาของท้องที่ ทำไมต้องย้ายไปไกลๆ แบบนั้น นอกเสียจากว่าจะมีญาติพี่น้องที่โน่น”

“เปล่าครับ ผมตัวคนเดียว...ไม่มีญาติพี่น้อง” เขาเหยียดริมฝีปากน้อยๆ “ท่านรองฯ คงจะทราบเรื่องที่ผมเป็นลูกบุญธรรมของพระนราภิบาลแล้ว”

“ผมได้ยินแล้ว แต่อย่าไปสนใจเลย เอาเวลาไปทำงานดีกว่า”

“ครับ ผมก็ตั้งใจอย่างนั้น ผมตัวคนเดียว อยากจะย้ายไปอยู่ไกลๆ เพื่อให้คุณหญิงบัวสบายใจ ว่าผมไม่คิดจะรับมรดกของคุณพระแม่แต่สตาจค์เดียว ถ้าผมยังอยู่ ท่านก็คงไม่สบายใจ”

“แล้วคุณจะขอย้ายไปเมื่อไหร่ล่ะ งานที่นี่ยังสะสางไม่เสร็จเลยนะ”

“ผมขอเวลาทำานหนึ่งปี นี่ก็ผ่านมาหลายเดือนแล้วครับ...”

“แล้วคิดว่าจะจัดการได้หมดทั้งนี้รึ”

“ไม่ครับ” เขาส่ายหน้าพร้อมๆ กับถอนใจ “ตราใบไฉที่ยังมีเงินทองมหาศาลกองอยู่ ก็ย่อมมีผู้ต้องการจนกวดยเอาไปเป็นของตัวเองให้มากที่สุดไม่ว่าตอนนี้หรืออีกกี่ปี หากคนยังโลภ เจ้าหน้าที่บ้านเมืองอ่อนแอ ย่อมมีผู้ตั้งตนเป็นใหญ่ขึ้นมาอีก คนแล้วคนเล่า เอียงกวงไป ก็มีคนใหม่เข้ามา”

“แล้วไม่กี่เดือนที่เหลือ คุณตั้งเป้าหมายเอาไว้ไหมว่าจะทำอะไร”

“ผมต้องการกวาดล้างอิทธิพลที่เราได้เริ่มต้นกันไปแล้วให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ มันยังคงเหลืออีกไม่กี่กลุ่มเท่านั้น”

“แต่คุณพูดเองว่ามันไม่มีทางหมดไป”

“ครับ แต่ผมก็ถือว่าผมได้ทำตามที่ตั้งใจเอาไว้แล้ว”

“เข้าใจละ งานที่เราได้เริ่มต้นก็ขอให้จัดการให้เสร็จสิ้น หลังจากนั้นก็ให้คนอื่นมาสานต่อ อย่างน้อย งานก็ไม่หนักหนาเท่ากับที่ผ่านมาแล้ว”

“ครับ ขอบคุณทำานรองๆ ที่เข้าใจ”

“ผมเห็นการทุ่มเททำงานของคุณ ก็ดีใจที่มีลูกน้องอย่างคุณ ถึงตำราวดิจจะมีอยู่มากก็จริง แต่ผมจะโชคดีแค่ไหนที่จะได้พวกเขามาเป็นลูกน้องตัวเอง”

อัสตรไม่วิจารณ์ ถือว่าเจ้านายพึงพอใจผลงานก็ดีใจแล้ว ส่วนตำราวดิจหรือไม่ดีของที่นี่ ไม่ใช่ธุระอะไรของเขา ทั้งสองคุยเรื่องงานกันต่ออีกเล็กน้อย ก่อนที่อัสตรจะขอตัวกลับไปทำงาน ระหว่างทางที่เดินออกมา ก็เห็นเสริมยืนอยู่หน้าประตูพอดี เขาเดินหลบเพื่อเปิดทางให้คนตรงหน้าเดินสวนเข้าไป ก่อนประตูจะปิดลง เขายังทันได้ยินเรื่องงานเลี้ยง...

หลายเดือนแล้วนับตั้งแต่บุษบาหายไปจากชีวิตของอัสตร ครั้งสุดท้ายที่ทราบข่าวจากพระนราภิบาลก็คือ เธอย้ายหอพักไปอยู่ใกล้โรงเรียนการ-

พยาบาล สูดสัปดาห์ก็กลับไปพักที่บ้านย่า ส่วนเรื่องที่เธอไปเที่ยวไหนต่อไหน เธอไม่จำเป็นจะต้องได้รับรายงานจากใคร เพราะทุกวันจันทร์ ผู้กองเสริม จะต้องมาป่าวประกาศทั่วโรงพักว่า สูดสัปดาห์ที่ผ่านมาเขาไปเที่ยวที่ไหน กับว่าที่คู่หมั้นของเขามาบ้าง

อัสตรเจ็บปวดที่ได้ยิน แต่ก็ต้องฝืนยิ้มและยินดีไปกับเสริม เพราะคิดว่าบุษผาคงจะทำใจเรื่องแต่งงานได้แล้ว เขาหวังว่าจะสามารถย้ายขึ้นไปทางเหนือได้ก่อนงานแต่ง และไม่รู้เลยว่าชาตินี้จะรักใคร่ได้อีก เมื่อหัวใจ ทั้งดวง รวมทั้งชีวิตของเขา ได้มอบให้น้องสาวตัวน้อยที่วิ่งตามเขาตัวยุมาตั้งแต่เด็ก...

เขาไม่สามารถปิดความปวดร้าวออกจากอกได้ง่ายดายนัก จึงต้องรีบหางานทำเพื่อไม่ให้หมกมุ่นเรื่องบุษผามากเกินไป เขาคว้าโทรศัพท์หมุนหามังกร หวังว่าคงจะเจอตัวเพราะยังเข้าอยู่ แล้วเขาก็เดาไม่ผิด เมื่อเด็ก รับใช้ของมังกรบอกให้ถือสายรอ เพียงครู่เดียวเสียงคุ้นหูก็ดังขึ้น

“สวัสดีครับผู้หมวด มีอะไรหรือครับ ถึงโทร. หาผมแต่เช้าเชียว”

“เข้าที่ไหนกัน ผมมาทำงานตังเกือบชั่วโมงแล้ว”

“ถ้าฉันผมคงจะไ้อ้อ้อยุ่นเตียงนานไปสินะ ทำไ้ได้เล่า ก็มีเมียสวยขนาดนี้” มังกรพูดกวนอารมณ์ แม้ว่าภรรยาของเขาจะท้องโตขึ้นมากแล้ว ก็ยังขี้เล่น แถมไม่ยอมทำตัวเป็นพ่อคนเสียที

“น่าอิจฉาคนมีเมียสวยจริงๆ” เขาอดก่อนไม่ได้ จึงได้ยินเสียงหัวเราะดังลอยมาตามสาย

“ถ้าไม่ยากอิจจา ก็รีบๆ แต่งงานเสียทีสิ คุณบุษผาคดีใจ”

อัสตรสะอึก เมื่อถูกย้อนจนสะท้อนไปถึงกันขี้ของหัวใจ แต่มังกรคงไม่รู้ลึกลับเมื่อพูดต่อ

“เดี๋ยวผมจะพาอ้ายไปหาหมอ วันนี้หมอนัดตรวจท้อง ว่าแต่หมวด มีอะไรด่วนหรือเปล่า ถึงได้โทร. มาแต่เช้า”

“มี ถึงได้โทร. มา”

“จ้ะนี่ว่ามาเลย”

“ผมอยากรู้จริงๆ ว่า เยาวราชจะมีวันสงบไหม”

“อ้อ...ถ้าหมายถึงเรื่องที่เขาเสียคิมถูกฆ่าละก็ ตอนนั้นผมกำลังให้เด็กช่วยสืบอยู่” มังกรไม่เจ้าคารมคมคายเหมือนอีกฝ่าย เขาเป็นคนโผงผางจึงตอบตรงไปตรงมา

“คุณไม่เคยวางมือได้เลยสินะ” อัศตรหัวเราะ ก่อนจะได้ยินปลายสายหัวเราะตาม

“โอ้หมวด ถึงพวกเราจะวางมือแล้วก็ตาม แต่ความเป็นไปในเยาวราชจะต้องรู้ต้นลึกหนางบางเอาไว้ ไม่งั้นก็เสียชื่ออดีตเจ้าพ่อหมวด”

“ถ้าฉันคุณได้ความว่ายังไงบ้างล่ะ”

“หลังเสียกิมกับเสียคิมตาย เราก็เริ่มต้นสืบอยู่ สายของคุณไม่ได้รายงานอะไร”

“ผมก็เริ่มต้นพร้อมๆ กับคุณนั่นแหละ”

“รออีกสักสองสามวัน ผมคงจะทราบความคืบหน้า เอาเป็นว่าวันเสาร์เราไปกินข้าวกลางวันด้วยกันไหมล่ะ หรือว่าเข้าเวร?”

“เสาร์นี้ผมว่าง” เขาตอบทันที

“ดี ถ้าฉันไปกินที่ห้อยเทียนเหลา ผมจะจองห้องพิเศษเอาไว้”

“ตกลง” อัศตรตอบรับ เขากำลังจะวางสาย แต่มังกรท้วงไว้เสียก่อน

“อะไรหรือครับ”

ปลายสายเงียบไปครู่ใหญ่ก่อนเอ่ยขึ้น คล้ายกับคิดอยู่นาน

“พี่ชายคุณเพิ่งเดินทางมาจากกอกเมื่อวันก่อน เขาถามหาคุณ”

“ผมไม่มีพี่ชาย” เขากัดฟันตอบไปทันที “บอกเขาว่า...ต่อไปอย่ามาถามถึงผม เพราะญาติพี่น้องของผมตายหมดแล้วนับตั้งแต่คืนนั้น”

“อาเบ้...” มังกรถอนใจ “อาโฮ่วนะไม่เคยมีความสุขเลยนะ ตั้งแต่มาอยู่ที่โรงจิว ผมอยู่กับเขามาสิบกว่าปี ผมรู้จักเขาดี คุณไม่รู้หรือว่าพวกเรา

จะต้องเผชิญกับอะไร กว่าเราจะมีวันนี้ได้ คุณเองก็เหมือนกัน”

“เขาเลือกที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องได้ แต่เขาอ่อนแอเกินกว่าจะหักห้ามใจไว้ได้”

“แล้วคุณล่ะ?” มังกรย้อน “หักห้ามใจได้นั้น?”

“ผมทำได้” เขาบอกเสียงหนักแน่น

“เฮ้อ ผมก็เคยคิดแบบนั้นนะอาเบ้...”

“ผมชื่ออัสตร” เขากระซอกเสียงบอก

“โอเค หมอวอัสตร” มังกรบอกลำเอียงๆ “ในฐานะเพื่อน ผมจะเตือนคุณไว้อย่างหนึ่งว่า ความรักเป็นสิ่งที่ไม่มีใครกำหนดและควบคุมได้ เมื่อรักก็คือรัก แทนที่คุณจะวิ่งหนี ทำไมถึงไม่พยายามไขว่คว้ามาเป็นของตัวเองล่ะ”

อัสตรกัดฟันกรอด

“เพราะคนบางกรู้แล้วนะสิ ว่าถ้ารักแล้วจะทำลายทุกคนรอบข้าง เขาเลยยอมเจ็บปวดแต่เพียงคนเดียวดีกว่า”

“ผมเคยคิดเหมือนคุณ แต่สุดท้าย ผมก็วิ่งหนีหัวใจของผมไปไม่พ้น”

“แต่ผมจะทำให้คุณดู”

อัสตรได้ยืนปลายสายถอนใจ เขาจึงรีบตัดบท

“เอาละ ผมไม่ได้จะโทร มาคุยกับคุณเรื่องปัญหาส่วนตัว เอาเป็นว่า... ยังมีงานอีกมากที่ผมต้องทำ ก่อนที่ผมจะย้าย”

“ย้าย? คุณจะย้ายไปไหน หรือว่าถูกใครสั่งย้าย”

“ผมต้องการไปจากที่นี่เอง แต่ก่อนไป...ผมขอจัดการปัญหาที่ค้างไว้ให้เรียบร้อย”

“คุณจะไปเมื่อไหร่”

“ภายในหนึ่งปี ถ้าผมจัดการเสร็จเมื่อไหร่ ผมจะย้ายทันที”

“คุณจะหนีทุกสิ่งทุกอย่างไปเลยหรือไง ทั้งที่พี่ชายของคุณ พี่สะใภ้ และหลานชายที่เพิ่งเกิดใหม่ เป็นญาติเพียงสามคนที่หลงเหลืออยู่”

“ผมบอกแล้วว่าผมตัวคนเดียว ผมไม่เคยนับคนอื่นอีกตั้งแต่วันนั้น

เป็นพี่ อย่าพูดเรื่องของเขานีก เพราะผมยังนับว่าคุณเป็นเพื่อน ไม่อย่างนั้น เราคงจะคบหากันไม่ได้”

“เอาเถอะ ถ้าคุณไม่ยากคุยเรื่องนี้ก็ไม่เป็นไร เอาเป็นว่าวันเสาร์เจอกัน ผมต้องไปแล้ว”

อัศตรพิมพ์รำล่ำก่อนจะวางสายไป กรามของเขายังขบกันแน่น ใครไม่เป็นเขาจะไม่มีความรู้หรือว่า ความสูญเสียจากความเห็นแก่ตัวของคนคนเดียว ทำลายล้างทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตที่เขาเป็นนั้นเป็นเช่นไร ต่อให้พยัคฆ์จะมีชีวิตรอด แต่ก็สายเกินไปแล้วที่จะแก้ไขสิ่งที่เกิดขึ้น คนเห็นแก่ตัวแบบนี้เขาจะไม่มีความจำเป็นว่าเป็นสายเลือดเดียวกัน ต่อให้พยัคฆ์มากราบกรานขอขมา เขาก็จะไม่มีวันยกโทษให้อย่างเด็ดขาด

อารมณ์ของอัศตรคุกรุ่นตลอดลึบดำหึ คนของเขาคว้าน้ำเหลวจากการติดตามข่าวการตายของเจ้าของบ่อนและโรงน้ำชาที่ถูกบุกฆ่าตายอย่างอุกอาจ ไหนจะข่าวมงคลของเสริมที่ถูกกระพือว่า ในงานเลี้ยงที่จะจัดขึ้นในลึบดำหึหน้าจะเป็นวันประกาศหมั้นหรือแต่งงานของเสริมกับบุษบา เพราะผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายต่างก็สนับสนุนอย่างเต็มที่

อัศตรมีเพียงงานที่ตั้งใจทำหามรุ่งหามค่ำเท่านั้นเพื่อเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของเขาไม่ให้ลุกขึ้นมาทำตามใจตนเอง เขาใช้บทเรียนของพยัคฆ์ในอดีตมาคอยตอกย้ำให้จิตใจเข้มแข็ง ให้คิดถึงข้าวแดงแกงร้อนของพระนารายณ์ ที่ทำให้เขามีโอกาสได้กลับมาแก้แค้นให้บิดาและมารดาในอนาคตอันใกล้

เมื่อมีภาระอันหนักอึ้งรอคอยเขาอยู่ข้างหน้า เขาก็ควรเร่งรีบจัดการให้แล้วเสร็จก่อนจะครบกำหนดที่ได้สัญญาไว้กับคุณหญิงบัว...

บนฝาผนังภายในบ้านพักของอัศตร เขาตกแต่งแผ่นกระดานไม้ติดฝาเอาไว้ บนนั้นมีรายชื่อและรูปภาพของเหล่าอันธพาลที่ยังมีชีวิตอยู่ ที่มีความเกี่ยวข้องกับแก๊งอิทธิพลในอดีต รวมไปถึงสายสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม

ป่วยไข้ หัวหน้ากลุ่มจึงจ้องบิน อดีตเจ้าของโรงผิ่นและผู้อยู่เบื้องหลัง การค้าผิดกฎหมายนับไม่ถ้วน การกลับมาอีกครั้งของเขาทำให้อัสตริค หวั่นว่าป่วยไข้จะต้องกลับมารวบรวมกลุ่มขึ้นใหม่ และยังคงดำเนินการค้าตาม รูปแบบเดิม

อาหังก อดีตลูกสมุนของหุ่ยเพียว ภายหลังมาทำงานเป็นลูกน้อง ของเต็งย้ง หลังจากเจ้านายเสียชีวิต ก็ก้าวขึ้นมาคุมบาร์และโรงระบำของ เต็งย้งแทน และตั้งตนขึ้นเป็นหัวหน้ากลุ่มหยกขาวด้วยความเห็นชอบของ เหล่าสมาชิกที่เหลือ โดยมีอาเคี้ยง นักฆ่าฝีมือดี อดีตลูกน้องของอาเหม้ง คอยให้การสนับสนุนอย่างลับๆ หลังอาเหม้งถูกฆ่าตาย ลูกน้องต่างพากัน หลบหนีไปซ่อนตัว พอเหตุการณ์สงบก็กลับมานอนอยู่ในเยาวราช แต่ จมูกไวเป็นมด ตำรวจไม่เคยถึงตัวเสียที แต่รู้ว่าตำรวจขยับก็หลบหนีไป ได้อย่างรวดเร็ว

อาลิ้ม บุตรชายของเหลียง หัวหน้ากลุ่มดาบเงิน ที่ถูกมัดพันผ้าแดง แหงเสียชีวิต ภายหลังได้ยุบโรงผิ่นเพราะถูกป่วยไข้ยึดครองตลาด รวมไปถึง การได้กวาดล้างอย่างหนัก จึงหันมาเปิดโรงน้ำชาแทน แต่เบื้องหลัง ใครๆ ก็รู้ว่าเขายังลักลอบค้าผิ่นเพราะมีเครือข่ายเก่าอยู่ และที่ตำรวจยังไม่จัดการปราบปรามให้สิ้นซากก็เพราะมีเงินหมุนเวียนในวงการนี้มหาศาล ผลประโยชน์มีมากมายจนตัดใจไม่ขาด ทั้งนักการเมืองระดับสูง นายตำรวจ ขึ้นผู้ใหญ่หลายคนต่างก็มีเอี่ยวในกองผลประโยชน์ทั้งสิ้น นี่คือเหตุผลว่า ทำไมปราบเท่าไรก็ไม่หมดเสียที

แค่สามกลุ่ม ก็น่าปวดหัวจะแย่แล้ว ยังไม่นับนักเลงกระจะอก เด็ก วัยรุ่น ที่ริตังตนเป็นใหญ่ พวกอดีตนักโทษ จับกังท่าเรือ ซึ่งล้วนแล้วแต่ สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าให้เหล่าตำรวจยิ่งนัก แบบนี้ปราบกันทั้งชาติ ก็ไม่หมด...

อัสตริคยื่นเท้าสะเอวตรงหน้ากระดานที่มีแผนผังเหล่าอันธพาล สมาชิกของแต่ละกลุ่มถูกบันทึกลงไปหมด แต่ไม่มีใครที่มีแผลเป็นเกือบ

ทั้งแขนอย่างที่เขาค้นหา...

“...แหกหายไปไหนนะไอ้หมง...ไอ้ยัง...”

สายตาของเขากวาดไปทั่วกระดาน เมื่อคนในตลาดยืนยันว่าไอ้หนักเลงสองคนนี้หายสาบสูญไปตั้งแต่คืนนั้น หลายคนบอกว่ามันหลบหนีไปอยู่ต่างจังหวัด แต่เพียงไม่นานพวกมันก็กลับเข้ามาในบางกอก แต่ตำรวจก็ไม่ใช่ใจที่จะติดตามหาพวกมันอีก

อัศตรคับแค้นใจยิ่งนักเมื่อรู้ว่าคดีถูกกละเลย เพียงเพราะเขาเป็นแค่มคนจรหมอนหมิ่น เป็นพลเมืองที่ไม่มีความสำคัญอะไรเลย เขาเก็บความแค้นเอาไว้ในอก และสาบานว่า วันหนึ่งเขาจะต้องเป็นตำรวจให้ได้ วันใดที่มีอำนาจในมือ...เขาจะต้องแก้แค้นแทนเดียวกับไอ้ นอกเหนือจากนั้น เขาสัญญาว่าจะเป็นตำรวจที่ดี เป็นที่พึ่งของชาวบ้าน ไม่ว่าจะอาชีพรื้อหรือเชื้อชาติไหน จะไม่ทำอย่างที่ทำตำรวจเคยทำกับเขาและครอบครัวอย่างเด็ดขาด